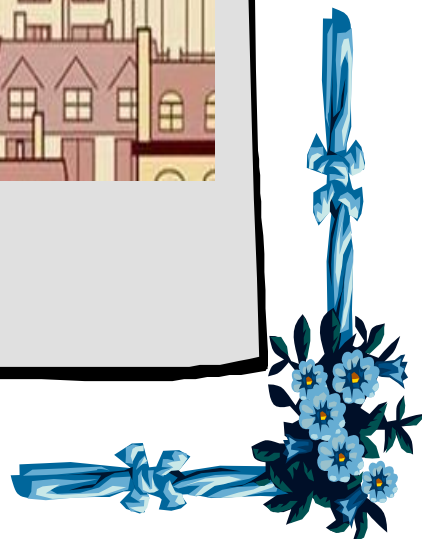
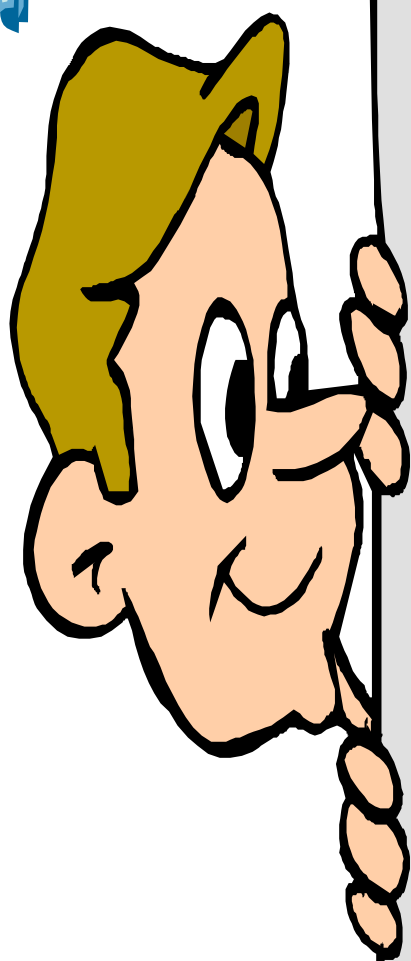

Revistă avizată în C.A. al I.S.J. Mehedinți din 21.04.2017 cu nr. 6098/03.05.2017.

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

Redactori:

Director COLIBĂȘANU Monica

Prof. Liliana PICU

Prof. Lucian COLIBĂȘANU

Tehnoredactor: *Prof. Liliana PICU*

Colaboratori:

Prof. Mariana BERINDEI - Școala Gimnazială Malovăț, jud. Mehedinți

Prof. Mirela MLADIN - Școala Gimnazială Malovăț, jud. Mehedinți

Prof. Înv. Primar Cristina DRĂGUȚ - Școala Gimnazială Malovăț, jud. Mehedinți

Prof. Ionelia TROTEA - Colegiul Național Pedagogic „Șt. Odobleja” Drobeta Turnu Severin, jud. Mehedinți

Prof. Marcela CIOCOI - Școala Gimnazială „Th. Costescu”, Drobeta Turnu Severin

Prof. Mirela RUSU - Colegiul Tehnic „Decebal”, Drobeta Turnu-Severin, jud. Mehedinți

Prof. Aurora-Octavia ROTARIU - Colegiul Tehnic „Dierna” Orșova, jud. Mehedinți

Prof. Lidia VELIMIROVICI - Școala Gimnazială Svinița, jud. Mehedinți

Prof. Înv. Primar Michaela LEOREANU - Școala Gimnazială Eșelnița, jud. Mehedinți

Director, Prof. Lb. franceză Rodica-Maria RADU - Școala Gimnazială Bala, jud. Mehedinți

Prof. Lb. franceză Magdalena POPESCU - Școala Gimnazială Bala, jud. Mehedinți

Prof. Elena CIUTĂ - Liceul Tehnologic Halînga, jud. Mehedinți

Prof. Ileana RĂDUCAN - Școala Gimnazială „Constantin Trușcă” Pătulele, Jud. Mehedinți

Prof. Iuliana CIUBUC - Colegiul „Ion Kalinderu”, Școala Gimnazială Sanatorială, Bușteni, jud. Prahova

Prof. Dan-Adrian GUZU - Colegiul „Ion Kalinderu”, Școala Gimnazială Sanatorială, Bușteni, jud. Prahova

Prof. Irina GAVRILĂ - Colegiul „Mihail Cantacuzino”, Sinaia, jud. Prahova

Prof. Floare GAVRA - Liceul Teoretic „Aurel Lazăr”, Oradea, jud. Bihor

Prof. Răzvan VOICESCU - Liceul Tehnologic „Doamna Chiajna”, jud. Ilfov

Prof. Vassiliki VAZALOUKA - 2ème Collège Interculturel de Ioannina, Grecia

Prof. Marie France Patricia CLAIN - Collège Quartier Français „Lucet Langenier”, Sainte-Suzanne – Île de la Réunion

Prof. Zaprina GLUSHKOVA - Sredno Obshtoobrazovatelno Uchilishte „Nikola Vaptsarov”, Hadzhidimovo, Bulgaria

Elevi:

URSU Mario, Cls. a VII-a, Școala Gimnazială Svinița, jud. Mehedinți

IORDAN Ștefania Adriana, Școala Gimnazială Tintea, Loc. Băicoi, jud. Prahova

PÎRVĂNESCU Georgiana, Cls. a VII-a, Școala Gimnazială Malovăț, jud. Mehedinți

MECA Tamara-Larisa, Cls. a VIII-a, Școala Gimnazială „Th. Costescu”, Drobeta Turnu Severin

Revista școlii noastre, „ZEL”, a obținut Premiul I la Festivalul Internațional – Concurs „Anelisse”, desfășurat la Iași, în data de 6 iulie 2018.

Cu această ocazie, doamna Director, Colibășanu Monica, domnul profesor Colibășanu Lucian și domnișoara profesoară Picu Liliana au primit Premiul I pentru redactarea și tehnoredactarea revistei.

Unirea - visul de un secol

Aici, la Alba - Iulia-n cetate
Simt inima în piept cum bate,
Privind spre locul unde-odată
Horea și Cloșca fost-au trași pe roată.

Ei pentru neam au îndurat cruzimea,
Dar pe dușmani i-a nimicit mulțimea
De moși, de-aici din Apuseni,
Dârzi patrioți, ai noștri ardeleni!

Mai sus, de strajă ... un monument,
Și iar mi se-nfioară inima în piept,
Este Mihai Viteazul, erou nemuritor,
Pentru că viața și-a-nchinat-o acestui brav popor!

La Alba s-a înfăptuit UNIREA
Și-odată cu unirea, ÎNTREGIREA!
Visul românilor s-a împlinit,
Când și Ardealul nostru cu țara s-a unit.

Dar, peste alte zeci de ani, printr-un tratat,
Dușmanii din trupul țării Basarabia ne-au luat,
Din teritoriul sfânt de dincolo de Prut
Și nedreptate iarăși ne-au făcut.

Voința sângelui cel românesc,
Trebuie să se-nfăptuiască, UNIREA- împlinirea
Și tot la Alba Iulia, cum e firesc,
Să se semneze REÎNTREGIREA!

Am așteptat destul, să fim din nou cu toții,
Același neam, popor latin cu dragostea
păstrată,
La CENTENAR să cinstim din nou pe moșii,
Ce pentru neam au suferit pe roată!

Veniți români la Alba, în CETATE,
Să le dovedim tuturor că încă se mai poate!
Reunirea noastră e înfăptuită!
În anul centenar e ROMÂNIA REÎNTREGITĂ!

(Prof. Iuliana CIUBUC, Colegiul „Ion Kalinderu”, Școala Gimnazială Sanatorială, Bușteni)

Limba noastră

*Limba noastră cea română
E un tril de ciocârlie.
Imprimat cu drag de-o mână,
De româncă pe-a ei ie.*

*Doar privind la iia noastră,
Îți dai seama ce înseamnă
Limba noastră românească,
S-o iubești ea te îndeamnă.*

*Limba noastră cea latină
Îmi vibrează tare-n piept,
Unde prins-a rădăcină
Și mă-nvață să fiu drept.*

*Cel ce limba nu-și iubește
Și-o tratează cu dispreț
Nu mai simte românește,
Nu mai are-n lume preț!*

*Pentru-a noastră limbă dragă
S-o păstrăm, mulți au luptat,
De credință ea ne leagă,
Jertfe multe-am îndurat.*

*Dragi martiri sunt Brâncovenii,
Crăișori decapitați
Ca să dăinuie credința
Între frați adevărați.*

*În memoria lor sacră,
Azi, în lume-mprăștiți,
Toți ai noștri să-nțelagă:
Martirii noștri nu-s uitați.*

*Iar azi, cu Centenaru-n față,
Limba s-o serbăm cu veselie,
Să-i închinăm întreaga viață
Cu tot ce ne unește pe vecie!...*

(Prof. Iuliana CIUBUC, Colegiul „Ion Kalinderu”, Școala Gimnazială Sanatorială, Bușteni)

Le Centénaire sans frontières !

Trois professeurs de trois pays différents ont proposé de présenter brièvement les événements célébrés dans leur pays à l'occasion du centenaire!

La Première Guerre Mondiale en Grèce

En 1914, la Première Guerre Mondiale a éclaté en Europe. La Grèce, après avoir été entraînée dans une division à cause du conflit entre le Premier ministre grec **Eleftherios Venizelos** et le **roi Constantin**, entra finalement dans la guerre au milieu de l'an 1917. La fin de la guerre trouva le pays aux côtés des vainqueurs.

En 1913, la Grèce a presque doublé son territoire et sa population. Cependant, de nouveaux problèmes ont été créés, car les frontières étendues du pays étaient difficiles à protéger, le réseau routier était limité et les soldats avaient du mal à se déplacer en Macédoine, et le matériel de guerre était insuffisant.

De plus, les îles de la mer Égée orientale n'étaient pas encore établies en Grèce, ainsi que les frontières avec l'Albanie, pour lesquelles l'Italie était principalement intéressée, n'étaient pas encore définies.

Le principal adversaire de notre pays était la Bulgarie vaincue. Ainsi, pour la frontière gréco-bulgare, l'armée a commencé à construire des remparts.

Au début du XXe siècle, la concurrence entre les grandes puissances s'intensifie. Les intérêts financiers de l'Allemagne ont été confrontés à d'autres pays tels que l'Angleterre et la France. Le contrôle du commerce international et de la souveraineté dans les Balkans sont deux des raisons qui ont conduit à la Première Guerre mondiale en 1914. L'Allemagne, l'Autriche-Hongrie et l'Italie initialement alliée ont formé les puissances centrales. En revanche, l'Angleterre, la France, la Russie, puis l'Italie et les États-Unis à partir de 1917 appartenaient aux puissances de l'**Entente**.

Des pays des Balkans, la Turquie et la Bulgarie ont rejoint les puissances centrales, tandis que la Serbie, le Monténégro et la Roumanie ont rejoint les forces de l'Entente. Deux opinions ont été faites en Grèce. Le Premier ministre Eleftherios Venizelos, convaincu de la victoire finale des Alliés, a soutenu la participation de la Grèce à la guerre aux côtés de l'**Entente**. Le roi Constantin, au contraire, croyait que la Grèce devait rester neutre, mais favorisait les puissances centrales. Le gouvernement libéral a démissionné et le pays était divisé. C'était l'époque appelée „La division nationale”.

En automne 1915, les forces alliées débarquèrent à Thessalonique. Également en mai 1916, les Allemands et leurs alliés envahirent la Macédoine orientale. Puis des politiciens du Parti libéral et plusieurs officiers et soldats déçus se sont rebellés et le Comité de la défense nationale vénizélien a pris le pouvoir à Thessalonique. Les pressions exercées par les Anglais et les Français sur le gouvernement d'Athènes pour qu'il abandonne la neutralité se sont intensifiées. Finalement, le roi fut détrôné et quitta le pays.

La Grèce est officiellement passée dans le camp des Alliés en 1917. Des combats acharnés contre les Allemands et les Bulgares ont ensuite eu lieu, impliquant des soldats grecs. Les puissances centrales ont été défaites et appropriées en 1918. L'Allemagne a été obligée de payer des dommages et intérêts et a perdu beaucoup de terres.

Après la fin de la guerre, la Grèce avait des avantages importants: avec le Traité de Sèvres (10 août 1920), les îles de la mer Égée, à l'exception du Dodécanèse, ont été inscrites sur la liste, gagnant la Thrace occidentale et orientale (à l'exception de Constantinople) et prenant la relève pendant cinq ans l'administration dans la région de Smyrne.

La fin de la guerre

Le 9 novembre, en Allemagne, un régime républicain est instauré et l'empereur Guillaume quitte le pays le lendemain. A 5 heures du matin du 11 Novembre, 1918 ont signé la capitulation de l'Allemagne dans un wagon de train dans la forêt de Compiègne (60 km au nord de Paris) et à 11 heures du matin du même jour, la Première Guerre mondiale, qui a coûté 16 des millions de morts et de disparitions, 20 millions de blessés sur les champs de bataille et des dégâts incalculables en Europe, est terminée. Ses conséquences, cependant, hantent depuis de nombreuses années sur le continent et joueront un rôle clé dans le déclenchement de la Seconde Guerre mondiale. Le 18 Juin 1919, a été signé le Traité de Versailles, avec la participation de Eleftherios Venizelos, ayant des conditions onéreuses pour l'Allemagne vaincue.

Au cours de la Première Guerre mondiale, la Grèce a perdu 27 000 hommes sur les champs de bataille (6 000 morts et disparus et 21 000 blessés). La Grèce a acquis des gains territoriaux depuis la Grande Guerre. Par le traité de Neiyi (27 novembre 1919), la Thrace occidentale lui a été attribuée, tandis que le traité de Sèvres (le 10 août 1920) s'est vu octroyer la Thrace orientale (jusqu'à la colline de Constantinople), les îles d'Imbros et de Ténédos, ainsi que la possibilité d'exercer de droits souverains dans la région de Smyrne. En Italie, le Dodécanèse et le Kastellorizo ont été donnés, tandis qu'en Grande-Bretagne, l'annexion de Chypre a été reconnue.

Corps militaire grec défile sous l'Arc de Triomphe à Paris le 14 juillet 1919, Athènes, Musée National d'Histoire.

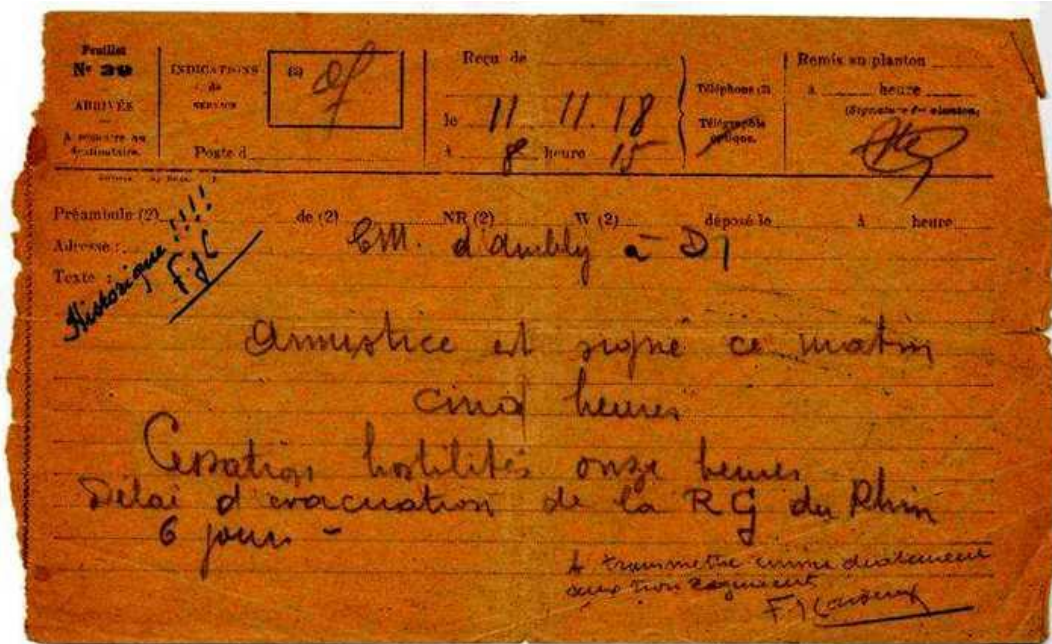
Le „WA-GU”ON(T) de l' espoir

L'armistice de La Première Guerre Mondiale a été signée le 11 novembre 1918. Ce jour-là ils ont célébré le Centenaire de la fin de la Grande Guerre.

Signé en octobre, signé le 8 novembre, signé le 11 novembre en cette année 1918, tous ces incertains auraient sauvé 10 voir plus de vies en 10 jours.

Dès l'échec de leur contre-offensive de juillet 1918, les Allemands ont compris qu'ils n'avaient plus aucun espoir d'arracher la victoire. C'est que les troupes américaines, fortes de quatre millions d'hommes, arrivent en renfort des Anglais et des Français. Le 3 octobre, l'empereur Guillaume II nomme à la chancellerie (la direction du gouvernement) le prince Max de Bade. Il espère que cet homme modéré saura obtenir des conditions de paix convenables de la part des Alliés. Cela devient urgent car l'Allemagne bascule dans l'anarchie et la guerre civile cependant que ses alliés cessent les combats et signent l'un après l'autre des armistices.

Le 9 novembre au matin, le prince Max de Bade téléphone à l'empereur, à Spa. «*Votre abdication est devenue nécessaire pour sauver l'Allemagne de la guerre civile*», lui dit-il.

Ce qui est sûr, en ce Lundi 11 novembre 1918, 11 heures: dans toute la France, les cloches sonnent à la volée. Cachée en pleine forêt de Compiègne, la clairière de Rethondes a été choisie par le généralissime des armées alliées Ferdinand Foch pour abriter les négociations en raison de son calme et de son isolement.

Pour la première fois depuis quatre ans, Français et Allemands peuvent se regarder sans s'entretuer. Un armistice (arrêt des combats) a été conclu entre les alliés et laisse derrière elle neuf à dix millions de morts et six millions de mutilés.

Quelques heures plus tôt, rue Franklin à Paris, le général Mordacq entre dans une cour austère et cogne à la double porte sombre qui mène à l'appartement de Georges Clemenceau. On lui ouvre. «*Monsieur le président*», dit Mordacq d'une voix cassée, *la grande œuvre est enfin accomplie. La France saura reconnaître ce qu'elle vous doit.*» Clemenceau reste impassible: «*Oui, à moi et à d'autres.*». Ils restent là une heure, dressant le programme de la journée. Puis Clemenceau part en voiture à l'Elysée, où le froid Poincaré l'accueille les larmes aux yeux, pour une étreinte pathétique.

Au front, les clairons bondissent sur les parapets et sonnent le «*Cessez-le-Feu!*», «*Levez-vous!*», «*Au Drapeau!*». La «*Marseillaise*» jaillit à pleins poumons des tranchées. Même soulagement en face, dans le camp allemand.

Nous avons recueilli les réactions à chaud des soldats du front. Leurs mots parlent traduisent quatre années d'espoir sans „fin”.

„Les télégraphistes ont capté des radios. Nous savons qu'il est question d'armistice, que les Allemands ont demandé des conditions de paix au G.Q.G. Le dénouement approche.

Un matin, vers six heures, un observateur nous réveille.

- Ca y est. L'armistice à onze heures.

- Qu'est-ce que tu dis ?

- L'armistice à onze heures. C'est officiel.

Nègre se lève, regarde sa montre.

- Encore cinq heures de guerre!"

„La vie se lève comme une aube. L'avenir s'ouvre comme une avenue magnifique. Mais une avenue bordée de cyprès et de tombes. Quelque chose d'amer gâte notre joie, et notre jeunesse a beaucoup vieilli.”

La fête nationale de la Roumanie

Notre peuple célèbre cette année l'armistice de la Première Guerre Mondiale (le 11 novembre 1918) et la Journée Nationale de la Roumanie (le 1er Décembre 1918).

Menacés toujours par l'expansion de leurs voisins plus puissants, les Roumains ont gardé la conscience qu'ils appartenaient au même peuple.

L'événement politique de 1918 est la réalisation de l'État national roumain en unissant à la Roumanie toutes les provinces habitées par des Roumains, qui étaient sous une domination étrangère. Ainsi, à la fin de la Première Guerre mondiale, la Roumanie obtient plus que la libération de la domination austro-hongroise, qu'elle avait proposée au début de la guerre!

Au début, c'était l'unification de la Bessarabie avec la Roumanie, puis l'union de la Bucovine avec la Roumanie et enfin l'unification de la Transylvanie, du Banat, de la Crișana et du Maramureș à Alba Iulia.

Le royaume de Roumanie formé en 1859 par l'union des deux principautés danubiennes de Moldavie et Valachie n'englobe en 1916 que la moitié des Roumains, car d'une part près d'un tiers vit en Transylvanie, et d'autre part la Moldavie avait été depuis 1775 et 1812 diminuée de moitié par les empires autrichien et russe de sorte qu'un cinquième des Roumains vivait en Bucovine austro-hongroise et en Bessarabie russe.

La réalisation de la Grande Union a eu comme étapes préliminaires la Petite Union de 1859 du Pays de la Moldavie avec la Valachie et l'acquisition de l'indépendance (1877-1878).

A la fin de la Première Guerre Mondiale, aucun des grands empires comme l'Autriche-Hongrie, la Russie ou l'Empire ottoman n'a survécu. Leur disparition a permis l'apparition d'autres États nationaux: la République Tchèque, la Pologne, la Finlande etc.

La détermination du peuple roumain de vivre dans un seul état a mené à une succession d'événements historiques. L'union a commencé en Bessarabie. La révolution russe a développé le sentiment national des Roumains qui ont formé le Parti National Moldave le 3 avril 1917. Cette province a proclamé son autonomie et elle est devenue la République

Démocratique Moldave. Son indépendance a été déclarée en janvier 1918. Le 27 mars 1918 elle décide de s'unir à la Roumanie.

Puis, au 28 novembre 1918, le Congrès Général de la Bucovine a voté pour l'union de la Bucovine avec la Roumanie. La Déclaration de cette province a une grande résonance en Transylvanie.

Le contrôle de la Transylvanie, où le Conseil National des Roumains de ce pays proclame le 1er Décembre 1918 son indépendance vis-à-vis de la Hongrie et l'union avec la Roumanie de la Transylvanie et du Nord du Banat, constitue la priorité de l'armée et du gouvernement de Bucarest. Ce Conseil National Roumain décide de convoquer une grande assemblée nationale de tous les Roumains au 1er décembre 1918 à Alba Iulia. Le choix de la ville d'Alba Iulia a été un hommage apporté à Michel le Brave, qui a réalisé, en 1600, la première union des principautés roumaines.

Samolă Mârza, surnommé le „photographe de la Grande Union”, est le seul photographe des événements du 1er Décembre 1918! Il a été autorisé à assister à la cérémonie pour la simple raison que le photographe officiel de l' Union n'était pas arrivé à Alba Iulia.

Dans une atmosphère de grande fête et de joie, le texte de la Résolution de l'Union a été lu. Le 1er Décembre 1918, à 12 heures, grâce au vote de la Résolution, l'unification de la Transylvanie avec la Roumanie est réalisée.

La Roumanie réunifiée comprenait entre ses limites historiques une superficie de 295 049 km² contre 137 000 km² avant 1918 et une population de plus de 16 500 000 habitants contre 7 250 000 habitants.

La victoire de l'Entente nous donnera la Bucovine, la Transylvanie et le Banat, et la victoire des Puissances Centrales nous donnera la Bessarabie! Une victoire excluant l'autre, personne ne voyait comment il serait possible à toutes ces provinces d'entrer presque simultanément dans les frontières de l'Ancien Royaume!

La Roumanie obtient la reconnaissance définitive de la Grande Union après deux ans, lorsque les nouvelles frontières ont été reconnues par le Traité de Trianon du 4 juin 1920.

Le 15 octobre 1922, le roi Ferdinand et la reine Marie, ont été couronnés dans la nouvelle cathédrale d'Alba Iulia comme roi et reine de la Grande Roumanie.

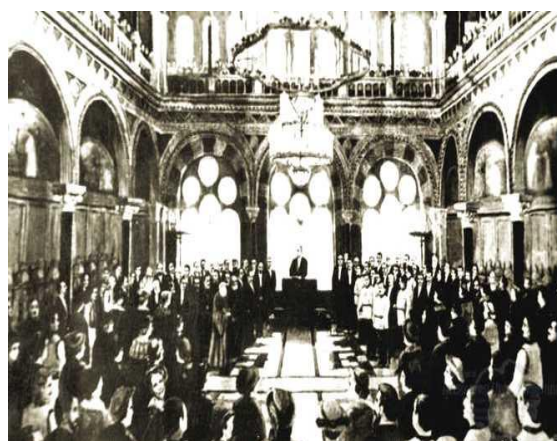
Cette journée a été proclamée comme fête nationale de la Roumanie en 1990.

La présentation de l'Union en images

L'unification de la Bessarabie avec la Roumanie

L'unification de la Bucovine avec la Roumanie

L'unification de la Transylvanie avec la Roumanie

Le couronnement du roi Ferdinand à Alba Iulia

Auteurs:

Prof. Vassiliki VAZALOUKA - 2ème Collège Interculturel de Ioannina – Grèce

Prof. Marie France Patricia CLAIN, Collège Quartier Français „Lucet Langenier”, Sainte-Suzanne – Île de la Réunion

Prof. Liliana PICU, Școala Gimnazială Malovăț – România

Cele 7 triburi dacice și taine limbii române

precum cele șapte vocale ale limbii române!

Se spune că, pe la începutul mileniului I î.d. Hr., pe teritoriul țării noastre și chiar în afara acestuia locuiau șapte neamuri de obârșie pelasgă. Limba vorbită de ei încă păstra un important fond comun cu cea pelasgă, dar se deosebea de aceasta prin folosirea unei vocale predominante. Deci, erau șapte neamuri,

Primul era **neamul dacilor**, iar vocala caracteristică pentru ei era „a”. Ei erau daci, adică „de aici”. Simplificându-se în vorbirea curentă, s-a ajuns la forma „d’aci”, respectiv „daci”. Teritoriul pe care locuiau era sudul Transilvaniei, de la Carpații de curbură până la Munții Apuseni, partea sudică și limita cu zona Banatului, iar spre sud, erau mărginiți de Munții Bucegi, Munții Făgăraș, Munții Cibin, Munții Orăștiei până spre Munții Banatului. Aceasta reprezenta însăși vatra Daciei, celelalte neamuri fiind așezate în jurul acestui teritoriu.

Cel de-al doilea neam era al **decilor**. Vocala care le era caracteristică era „e”. În limbajul popular, denumirea vine tot de la cuvintele „de aici”, ajungându-se la „deci”. Prin transformare lingvistică „d” a fost înlocuit cu „g” și s-a obținut denumirea „geți”. Este cunoscut faptul că în nordul județului Mehedinți se practică acest fenomen lingvistic de înlocuire a unor consoane cu litera g”. Decii trăiau în Geția, adică Muntenia, Oltenia, Dobrogea și sudul Moldovei, iar la sud, pe ambele maluri ale Dunării.

Al treilea neam este al **dicilor**, iar vocala caracteristică era „i”. Numele neamului provine tot din cuvintele „de aici”, respectiv „de aci”, apoi „di aci”, ajungându-se la cuvântul „dici”. Ei trăiau în Moldova, întinzându-se dincolo de Nistru, la nord și est. Vorbirea moldovenilor de astăzi este cunoscută prin utilizarea lui „i” în cuvinte.

Al patrulea neam de origine dacică este cel al „**docilor**”. Vocala lor caracteristică este „o”. Proveniența este aceeași, adică din „de aici” a apărut „doici”, respectiv „doci”. Teritoriul locuit de ei este Banatul și, parțial, Oltenia.

Sub presiunea altor popoare în drumul lor spre sud, o parte a neamului docilor a migrat spre centrul și vestul Europei, respectiv Germania de astăzi, Austria și Elveția. Numele l-au păstrat sub forma de „doici”, scris astăzi „deutsch”, dar pronunțat „doici”, iar țării i-au spus „Deutschland”.

Cel de-al cincilea neam dacic este cel al „**ducilor**”. Vocala lor caracteristică este „u”. Se spune că această vocală este atribuită lui Dumnezeu. Acest neam era cel mai puțin numeros. Limba pe care o vorbeau era dulce, puțin cântată, precum vorbesc astăzi cei din Târnave. Tocmai din acest motiv dintre ei se alegeau preoții! Trăiau într-o zonă pe axa Rupea, Agnita, Mediaș, Blaj, având cam 50 km lățime, iar spre nord, zona Târgu Mureș și Reghin.

Interesant de remarcat este numele olandezilor. Aceștia spun că sunt „dutch”, adică sunt din neamul „ducilor”. Când neamurile dacice au trecut la monoteism închinându-se lui Zamolxis, o parte dintre preoții ce locuiau în partea de nord a teritoriului acestui neam s-au răzvrătit. Ei au fost blestemați și alungați, stabilindu-se în vestul Europei, la vărsarea Rinului în Marea Nordului, deci în Olanda de astăzi!

Al șaselea neam este al „dăcilor”. Vocala caracteristică este „ă”. Dăcii trăiau în partea nordică a Munților Apuseni, în Bihor, în Zalău, în zona Clujului și în Maramureș. Și astăzi cei de pe aceste meleaguri vorbesc cu „tăți” în loc de „toți”.

Ultimul neam este cel al „dâcilor”. Vocala caracteristică este „â”. Ei trăiau în zona Harghitei și Covasnei. Dintre ei se alegeau slujitorii în templele dacice, care însoțeau preoții, așa cum procedează cântăreții bisericești astăzi. Ceangăii se pare că sunt urmașii acestui neam, ei suferind însă o puternică influență din partea secuilor și ungurilor, atunci când s-au stabilit în Transilvania.

Sursa: newsconspy.wordpress.com

(Prof. Liliana PICU, Școala Gimnazială Malovăț)

Primele texte în limba română

Povestea limbii române scrise începe la sud de Dunăre acum 1200 de ani, atunci când se realizează alfabetul chirilic.

Bulgarii au fost păgâni în primele două secole ale așezării lor la sudul Dunării, apoi au fost creștinați în timpul domniei țarului Boris, care, după botez, și-a luat numele de Mihail, după numele nașului său, împăratul roman de răsărit. La început, nobilii bulgari n-au vrut să se creștineze. Țarul Boris i-a obligat, dând cincizeci și doi dintre

ei cu familiile lor pe mâna călăului. Pentru propovăduirea noii credințe, Mihail a fondat o școală literară la Pliska, capitala bulgară, pentru ca, în 893, ea să fie mutată la Preslav, noua reședință a țaratului. Aici s-a născut alfabetul chirilic, cel utilizat de români pentru prima parte a istoriei lor.

Vechea scriere românească își are originile în alfabetul glagolitic, numit așa după cuvântul slav „gogol”, care se traduce „el spunea”, cuvânt des utilizat în Evanghelie. Latini, auzind repetându-se acest cuvânt, i-au numit pe cei care citeau Evanghelia „glagoliți”, iar alfabetul – „glagolitic”. Acesta provine din litera greacă minusculă, căreia învățații bulgari i-au adăugat pentru sunetele slave, care nu existau în grecește, caractere luate din alfabetul ebraic-samaritean. N-a avut o răspândire prea largă, fiind utilizat mai mult în Croația, unde a căpătat o înfățișare specială, colțuroasă, motiv pentru care a fost numit „glagolitic unghiular”.

Alfabetul chirilic a fost creat și răspândit de Sfântul Chiril (826-869). Acesta derivă din literele unciale (mari) grecești, cărora i s-au adăugat semne luate din alfabetul glagolitic, pentru sunetele care nu existau în grecește. Apoi alfabetul chirilic a fost adoptat de bulgari, sârbi, ruși, și

români. Polonezii și cehii nu l-au utilizat, ei scriind cu alfabetul latin, care era mai simplu și mai ușor de citit.

Țarii bulgari din secolul al X-lea, stăpânind sau cel puțin având sub influență teritoriul nord-dunărean, au contribuit la răspândirea acestui alfabet la români. Legăturile bisericești dintre malul drept și cel stâng al fluviului s-au manifestat prin faptul că preoții și episcopii ce păstoreau în vechea Dacie erau hirotoniți la bulgari, iar textele bisericești aduse de ei erau în aceeași limbă, medio-bulgară. De aceea, slujba se ținea în bulgară, numită și slavonă, bulgară veche sau slavă veche. Această limbă a fost introdusă cu succes în părțile noastre și pentru că aici mai trăiau slavi care încă nu fuseseră asimilați de strămoșii noștri.

Mai târziu, când s-au întemeiat Principatele române, limba slavonă a devenit limba oficială a statului. Toate actele interne, adică hrisoavele de moșie și poruncile domnești, precum și multe dintre scrisorile trimise țărilor vecine, s-au scris în această limbă, deși poporul vorbea românește. Tot așa s-a întâmplat și în multe țări europene: limba oficială a statului era una, iar cea a poporului alta. În spațiul german, limba puterii laice și a bisericii era latina în timp ce poporul vorbea germana. În Anglia, după cucerirea normandă din 1066, limba curții era franceza, iar poporul vorbea vechea anglo-saxonă.

În Cancelaria domnească, deși limba oficială era cea slavonă, se scriau și acte în alte limbi, după locul de destinație. Scrisorile către Ungaria și Polonia, precum și tratatele cu acestea, erau redactate în latină. Ca exemple avem tratatul lui Mircea cel Bătrân cu Sigismund (1396) sau privilegiul comercial dat de Vlaicu-Vodă brașovenilor. Corespondența cu Patriarhia din Constantinopol era în grecește, iar scrisorile trimise principilor Ardealului în secolul al XVI-lea erau deseori scrise în ungurește. Chiar și limba turcă și tătară se pare că era utilizată în cancelariile noastre încă din secolul al XV-lea!

Limba română nu a fost folosită decât târziu, în timpul lui Mihai Viteazul, în Țara Românească și Ardeal, și Petru Șchiopul, în Moldova, acesta din urmă domnind cu întreruperi între 1574 și 1591. Această limbă trebuie să fi fost folosită în corespondența particulară, socoteli și însemnări. Puțini boieri știau slavonă. Când aveau de însemnat ceva, o făceau în limba vorbită, adică română.

O primă mențiune aproape sigură despre utilizarea limbii române în scris o avem cu prilejul jurământului depus de Ștefan cel Mare la Colomeea, în 1485. Cancelaria polonă a precizat că textul jurământului „a fost tradus din românește (valachio) în latinește”, însă nu ni s-a păstrat textul în limba noastră. De aceea, nu știm sigur dacă fragmentul a fost tradus din româna scrisă în latină sau a fost redactat direct în latină, conform jurământului depus de partea moldoveană.

Zece ani după aceea, în 1495, sașii din Sibiu plăteau un florin unui preot român să le scrie niște scrisori românești, dar nici acestea nu ni s-au păstrat.

Foarte interesantă este știrea că existau dieci (redactori de texte) la Constantinopol, în 1484 Baiazid eliberând negustorilor poloni un slavconduct (document care permite libera trecere) „scris în limba românească”. Nici acesta nu ni s-a păstrat, astfel încât primul text scris în limba română rămâne „Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung către judele Brașovului”, Hans Benkner, în 1521, prin care-l informa asupra mișcărilor de trupe ale turcilor.

În Moldova, cel dintâi text scris în românește e zapisul (echivalentul boieresc al hrisoavelor domnești), din 15 martie 1575, prin care un Vașco, soția și feciorii lui vând partea lor de ocină din satele Brițcani, Geamănele, Bălți și Chișinău lui Trifan Sasul și soției acestuia. Asta se întâmpla în vremea lui Petru Șchiopul, domn despre care se spunea că „era un om dulce la cuvânt, sever la purtări, îndemânatic la fapte, știa limba turcească, cea grecească și cea românească ... și nu numai aceste daruri le avea, dar era foarte încercat la orice meșteșug și la litere și-i plăcea de oamenii învățați, și-i întreba în tot chipul despre astronomie, despre zodii și alte lucruri subțiri. Îi plăcea mult de cântăreți și avea un preot cu meșteșug, îndemânatec”.

De la el ne-a rămas în românește o frumoasă „Rugăciune a Maicii Domnului”. De asemenea, în bibliotecă sa a existat și o carte „Chipul cum trebuie să se poarte cineva cu domnii mari”, care poate să fi fost o traducere a „Învățăturilor lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie” sau poate vreun „Historiie”, adică un manual de bună purtare. Câtă vreme nu cunoaștem textul cărții azi pierdute, nu putem spune sigur.

În Ardeal, cea dintâi utilizare a limbii române este scrisoarea din 2 mai 1593 pe care o trimite Jurj Pogan, șpanul (administratorul) Maramureșului, și Toma juratul lui Orban birăul (un fel de primar rural) și lui Simion pârcălabul Bistriței, anunțându-i că armata ce a trecut prin Maramureș era comandată de Gașpar Kornis și număra o mie de mercenari.

Mihai Viteazul este primul domnitor muntean care a utilizat limba română în acte oficiale. Încă de la intrarea în Alba Iulia și-a făcut cunoscută subtil intenția: o mărturie contemporană ne spune că în urma sa mergeau o mulțime de cântăreți care rosteau frumoase cântece în limba vlahă. În Cancelaria sa de la Alba-Iulia a început să emită documente în limba vorbită. Când nobilii maghiari au constatat acest lucru, au venit să-i reproșeze că un asemenea fapt nu se mai întâmplase, actele trebuind să fie emise în germană, maghiară sau latină. Mihai le-ar fi răspuns: „De azi așa va fi!”.

Utilizarea limbii române în scris va deveni din ce în ce mai frecventă, atât în texte bisericești cât și laice, mai ales după apariția tiparului și răspândirea acestuia în Principate.

(Prof. Răzvan VOICESCU - Liceul Tehnologic „Doamna Chiajna”, jud. Ilfov)

Desăvârșirea caracterului modern al limbii române

Epoca modernă a istoriei limbii române începe, aproximativ, cu influența franceză. Influența pe care a exercitat-o cultura franceză sub toate aspectele ei asupra psihologiei românilor a transform-o treptat în sensul apropierei ei de psihologia occidentală, deschisă și primitoare de noutăți. Această influență, care s-a manifestat mai ales prin limba franceză ca purtătoare a culturii poporului francez, a început încă din secolul al XVIII-lea, indirect, dar efectiv.

Influența franceză a avut un rol decisiv la formarea caracterului modern al limbii române literare, deoarece aproximativ 22 la sută dintre cuvintele românești sunt de proveniență franceză. Unul dintre motivele pentru care limba franceză și-a pus amprenta pe limba română era prestigiul cultural al Franței la începutul secolului al XIX-lea și relațiile de ordin politic și economic existente între Franța și România. Majoritatea termenilor noi sunt împrumutați în secolul al XVIII-lea și mai cu seamă, la începutul secolului al XIX-lea. “Etimonul francez fundamentează, în bună parte, limbajul filozofic românesc. În 1846, A. T. Laurian traduce manualul de filozofie al lui A. Delavigne. În absența unui limbaj filozofic, traducătorul introduce un număr apreciabil de neologisme pentru a defini raporturile dintre noțiuni și realitățile reprezentate de acestea. Termenii supraviețuiesc și astăzi prin „valorile semantice novatoare: analogie, eroare, filozofie, formă, idee, imagina, logică, sensibilitate”, conform mențiunărilor Doinei Butiurcă, în lucrarea „Influența franceză”.

Domeniul științelor pozitive și al tehnicii cuprinde o bogată sferă lexicală cu neologisme de proveniență franceză. Dumitru Macrea, într-o comunicare prezentată la Congresul de filologie romanică de la Madrid, ocupându-se de studiul neologismelor cu etimon francez, remarcă faptul că 27% din termenii științifici și tehnici sunt numai de origine franceză. Adunând însă, numărul termenilor pe care limba română îi are comuni numai cu franceza, și total sau parțial, cu celelalte limbi, cercetătorul obține un total de 73,39 %, folosind ca argument influența franceză a terminologiei tehnice, indiferent de limba în care aceasta circula la acel moment. Pentru a ne face o idee și în ceea ce privește bogăția semantică a terminologiei tehnico-științifice, aceeași Doina Butiurcă realizează o listă a compuselor cu „radio”: radiocomunicație, radioconductor, radiodifuză, radiodifuziune, radioelectricitate, radioelement, radioemisie, radioemițător, radiofar, radiofrecvență, radiojurnal, radiolocator, radiolocație, radionavigație, radioreceptor, radiorecepție, radioreportaj, radio-reporter, radiotehnică, radiotelefonie, radiotelegrafia, radiotelegrafist, radiotelegramă, radioterapie, radiotransmisiune. Și profesorul George Pruteanu spunea că „în preajma lui și după 1848 aceasta influență a fost maximă. Astfel, cuvântul „mărinimos” nu e decât traducerea lui „magnanime”, cuvântul „încăpățânat” e prelucrarea lui „entêté”. „Numeros”, cu aparență perfect neaoșă, e format după franțuzescul „nombreux”. Chiar și (azi învechitul) „propășire” era de fapt traducerea lui „progrès” (în latinește, „gressus” însemnând „pășire”). În același fel s-au născut cuvinte ca „îndurerat” (refacerea lui endolori), a înainta (după avancer), a „înlocui” (după remplacer). Înțelegând procedeul, vom recunoaște acum într-un cuvânt cum e „remușcare” originalul francez remords; în „a înfrunta” etc

Dar, sunt și cazuri mai interesante. Uneori, cuvântul preluat din franceză cu anumite sensuri se așează lângă cuvântul românesc moștenit direct din latină cu alte sensuri. Așa este cazul, de pildă, al cuvântului „curte”, căruia influența franceză i-a adăugat și înțelesurile din „a face curte” sau „Curtea de Casație”. La fel, pentru cuvântul „carte”, care în limba veche românească însemna doar două lucruri: un obiect precum cel pe care-l am în mână; și „scrisoare”, „epistolă”. Înfrâurirea franceză i-a adăugat sensurile din „carte de joc”, „carte de vizită”, „carte poștală”. Și mai spectaculos e cazul lui „a abate”, care în graiul din bătrâni însemna fie „a deturna, a schimba direcția” (îl abate din drum), fie „a trece, a poposi” (s-a abătut pe la niște amici), fie „a căsuna, a năzări” („...Un instinct atât de van/ Ce le-abate și la păsări de vreo două ori pe an”, în Eminescu). Ei bine, din sursă franceză, au venit în plus sensul de „a doborî” („...Năpraznica secure/ Abate toți copacii din falnica pădure”, Alecsandri)

Există un număr de cuvinte care au păstrat în totalitate sensul din franceză, fenomen ce se manifestă la cuvintele aparținând nomenclaturilor științifice și tehnice: cenomanian, desherență, dol, galactic, imparisilabic, impunitate, juxtapoziție, macrofotografie, necrobioză, paleografie, postverbal, radiolarit, spectrograf, toxicoză etc. care „copiază” sensul etimonului francez, aflăm din „Dicționar de împrumuturi lexice din limba franceză”. Iată o serie de cuvinte împrumutate din limba franceză: abataj, abătut, abordabil, abonament, acreditare, acrobație, adresă, aferent, agronomie, alimentație, alternativ, ambasada, autopsie, bacalaureat, balansor, biscuit, bizar, blindaj, bonom, bobină, caricatură, carnet, cascadă, clandestin, cochetă, colecționare, dezinteres, diplomat, duplex, echipament, ecuson etc.

Domnii fanarioti aveau ca secretari vorbitori ai limbii franceze, de fapt chiar francezi ca naționalitate. Prin ei s-au deșteptat interesul și curiozitatea unora dintre reprezentanții clasei conducătoare din Moldova și Țara Românească. În țara noastră veneau și francezi propriu-zisi, cu diverse interese, mai ales după Revoluția din 1789. De cele mai multe ori nu existau în limba noastră echivalentele necesare, fiind vorba de noțiuni cu totul necunoscute mai înainte. De aceea, s-a procedat la adoptarea termenilor francezi, cu modificări fonetice și morfologice. În felul acesta, limba noastră și-a îmbogățit vocabularul cu o cantitate enormă de cuvinte noi.

(Prof. COLIBĂȘANU Monica - Școala Gimnazială Malovăț)

De ce iubim limba română?

Începând cu anul 2001, pe 26 septembrie se sărbătorește Ziua Europeană a Limbilor. Prin activitățile desfășurate în cadrul acestei sărbători se dorește celebrarea diversității lingvistice în Europa și promovarea învățării limbilor.

Elevii de la școala gimnazială Bala, din județul Mehedinți, au dorit să sărbătorească această zi specială omagiind limba maternă, limba română. Ei au realizat afișe, desene, au pictat tricouri. Cea mai îndrăgită activitate a fost cea în care elevii au putut să-și exprime dragostea pentru limba română. Ei au realizat filmulețe în care își prezentau motivele pentru care iubesc limba română: «*Iubesc limba română pentru că este limba pe care o vorbesc eu, dar și oamenii din jurul meu. Ne ajută să comunicăm și de aceea pentru mine limba română este UNICĂ.*» (Miruna Hornoiu, cls. a VII-a), «*Eu iubesc limba română pentru că este limba noastră națională și este limba strămoșilor noștri.*» (Vîjaică Alexandru, cls. a VIII-a), «*...este limba în care am rostit primele cuvinte.*» (Ploscaru Alexandru, cls. a VIII-a).

(Director, Prof. Lb. franceză Rodica-Maria RADU, Școala Gimnazială Bala, jud. Mehedinți)

Greșeli frecvente în limba română

bleumarin

celălalt

complet

delincvent

pancartă

poliloghie

președinție

repercusiune

scatoalcă

segment

serviciu

strâmt

bleumaren

celălant

complect

delicvent

pancardă

polologhie

președenție

repercursiune

scaltoacă

secment

servici

strimt

Update pentru Limba Română sau să reluăm Gramatica

Ești cool și dacă vorbești corect!

- Ce-ai prefera să-ți spună prietenii:

Ești **COOL** pentru că ai laptop
sau

Ești **COOL** pentru că ai role super
sau

Ești **COOL** pentru că știi o groază de lucruri?

Se spune că îți plac laptopurile, navigarea pe internet, telefoanele mobile cu cameră, aparatele foto profesionale, messengerul, rolele și televizorul. Dar ție îți plac și drumețiile, documentarele, te interesează ce mai face bunica, ai vrea să zbori cu balonul...

Grafie – Câți de „i”?

copii săi / copiii săi

Forma de singular a substantivului din exemplul nostru este copil. Deci primul „i” face parte din rădăcina cuvântului. Prin adăugarea celui de-al doilea „i”, obținem forma de plural, nearticulată, a substantivului. Al treilea „i” reprezintă articolul hotărât, care ar fi trebuit să fie prezent și în structura substantivului din exemplul de mai sus.

Unde-s banii noștri? / Unde-s banii noștri?

Adjectivul posesiv de persoana I plural are forma de singular „nostru”. Pentru a obține forma de plural, adăugăm desinența –i (noștri). Adjectivul „noștri” nu se scrie niciodată cu mai mult de un „i”, pentru că al doilea „i” ar fi articolul, care se poate atașa numai substantivelor, nu și adjectivelor pronominale.

Lexic și semantică (pleonasmul) – Un copil tânăr se grăbește repede.

De ce nu este corect să spunem „copil tânăr” și „babă bătrână”? Dar „mă întorc înapoi”, „mă grăbesc repede”? Pentru că un copil nu poate fi decât tânăr, o babă nu poate fi decât bătrână. De întors nu te poți întoarce și înainte, iar dacă faci ceva în grabă înseamnă că faci repede. Dacă spunem „copil tânăr” sau „mă întorc înapoi”, comitem greșala numită **pleonasm**. Pleonasmul constă în folosirea alăturată a unor cuvinte sau a unor construcții cu același înțeles.

Îl manevrează niște **copii tineri** care știu să umble la computer. / Îl manevrează niște **copii** care știu să umble la computer.

Mă sunau **să mă întorc înapoi** să văd despre ce este vorba. / Mă sunau **să mă întorc** să văd despre ce este vorba.

Grăbiți-vă repede! / Grăbiți-vă! / Veniți repede!

Pronunțare

Uite o broșe! / Uite o broșă!

Substantivul broșă se termină în „ă”, nu în „e”. Se spune că forma cu „e” final nu se întâlnește în toată țara, ci este specifică zonei Munteniei, mai exact zonei Bucureștiului.

Nu numai cuvântul broșă este pronunțat cu „e” final.

Sunt păstrate cu grijă. / Sunt păstrate cu grijă.
A fost dat afară pe uşe. / A fost dat afară pe uşă.
Ia ultima cămaşe! / Ia ultima cămaşă!

ecsact / exact

Sunetul x se pronunţă în două feluri „cs” (dacă „x” este prima sau ultima literă dintr-un cuvânt şi dacă se învecinează cu o consoană – Xenia, fix, extraterestru), fie „gz”, dacă „x” are în dreapta şi în stânga sa vocale, aşa cum se întâmplă şi în exemplele noastre. Există însă şi excepţii, de exemplu exod, exonera, în care, deşi este între vocale, „x” se pronunţă „cs”.

metodologie de ecsaminare / metodologie de examinare
ne spune ecsact ce s-a întâmplat / ne spune exact ce s-a întâmplat
ecserciţiu de stil / exerciţiu de stil

Punctuaţie

Politicieni treziţi-vă! / Politicieni, treziţi-vă!

Substantivele în cazul vocativ, precum şi formulele de adresare se despart obligatoriu prin virgulă de restul enunţului.

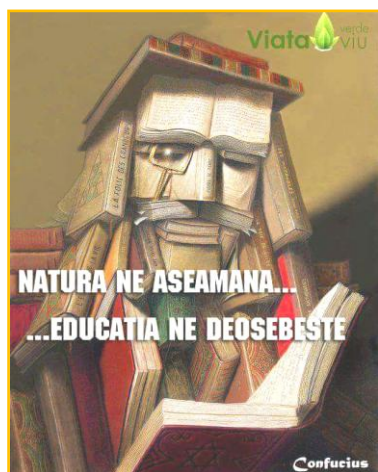
Exemple de acest tip:

Unde mergeţi doamnă? / Unde mergeţi, doamnă?
Şi eu ce fac Mircea? / Şi eu ce fac, Mircea?
Mergi în partea aia mamaie! / Mergi în partea aia, mamaie!
Ole, ole, mulţumim Rapidule! / Ole, ole, mulţumim, Rapidule!
Linişteşte-te mamă! / Linişteşte-te, mamă!
Care verde mă? / Care verde, mă?

Accesoriiile nu te definesc cu adevărat. Sunt multe altele pentru care ai vrea să te aprecieze prietenii tăi.

(Prof. Ileana RĂDUCAN, Şcoala Gimnazială „Constantin Truşcă” Pătulele, Jud. Mehedinţi)

Citim şi povestim!

Cu toată amploarea pe care au luat-o mijloacele audio-vizuale în difuzarea culturii, cartea şi lectura ei rămân calea cea mai sigură pentru formarea culturii generale, pentru formarea personalităţii cititorului.

Lectura este un instrument care dezvoltă posibilităţile de comunicare între oameni, făcându-se ecoul capacităţilor de gândire şi limbaj; un instrument dintre cele mai preţioase ale activităţii intelectuale şi de petrecere minunată a timpului liber; de cantitatea şi calitatea lecturii depinzând armonizarea personalităţii umane.

„Copilul, scria George Călinescu, se naşte curios de lume şi nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura care îi satisface această pornire îl încântă.”

Consider că este foarte important ca părinții să „POVESTEASCĂ” împreună cu copiii. Să povestească orice: cum a decurs programul de școală, cum s-au jucat cu prietenii, ce au înțeles din lecția de științe etc..

Este foarte bine știut faptul că părinții au foarte puțin timp de petrecut împreună cu copiii acasă. Chiar dacă timpul este scurt, dacă este folosit eficient, copiii vor fi mulțumiți și fericiți că au fost ascultați de părinți. „ASCULTAREA” trebuie să fie activă, copilul trebuie permanent corectat, dacă s-a exprimat greșit. De asemenea, în timpul povestirii părintele trebuie să intervină și să ceară anumite lămuriri, să-i solicite copilului explicarea anumitor cuvinte. Este o bună ocazie de a folosi dicționarul explicativ al limbii române, carte la care unii elevi privesc cu reticență sau nu privesc deloc, deoarece nu o au în biblioteca personală. Sunt cazuri în care elevii nu au o bibliotecă personală.

După această pregătire acasă a elevilor, venim noi, dascălii, pentru a desfășura orele de curs, integrând eficient momentele de lectură.

Constatăm că elevii noștri se poticnesc în înțelegerea și redarea conținuturilor deoarece „NU AU CUVINTE”, vocabularul lor este sărac. Pentru această problemă există rezolvare: munca dascălului în direcția îmbogățirii și activizării vocabularului elevilor. Pentru realizarea acestui obiectiv nu trebuie să lipsească, mai ales la orele de limbă și literatură română:

- citirea explicativă – explicarea tuturor construcțiilor literare care pun probleme elevilor;
- realizarea exercițiilor de sinonimie și antonimie;
- folosirea cuvintelor noi în enunțuri proprii;
- exerciții de formulare de întrebări care să aibă legătură cu textul citit;
- exerciții de formulare corectă a răspunsurilor pentru întrebări date.

Sunt doar câteva din multele exerciții ce se pot realiza cu elevii pentru ca vocabularul lor să fie mai bogat, lucru care îi va ajuta pentru o receptare mai bună a mesajului scris.

Experiența mi-a demonstrat faptul că lectura este iubită mai mult de copiii de vârstă școlară mică. Oare ce ar trebui să facem pentru a-i determina s-o iubească și când vor crește?

Ar fi minunat ca fondul de carte din bibliotecile școlare să crească. Această creștere trebuie să fie selectivă: nu se mărește doar numărul de exemplare, ci numărul de autori ale căror scrieri ajută la formarea caracterelor.

Copiii sunt suflete curate, sensibile, trebuie să-i învățăm să iubească tot ceea ce-i frumos și bun. Trebuie să-i încurajăm să citească și chiar să creeze texte literare. Să-i sprijinim încercând să le publicăm creațiile pentru a-i determina să fie mândri de ei înșiși.

Părinții trebuie să ne sprijine, programându-și zilnic măcar „O ORĂ DE POVESTE” cu propriul copil. Nu suntem împotriva tehnologiei moderne a culegerii informației, dar o carte este percepută altfel, este cunoscută cu aproape toate simțurile: vizual, olfactiv, tactil, chiar și auditiv. Trebuie să-i facem pe copii să iubească mirosul cărții, foșnetul acesteia, să-i învățăm să citească printre rânduri și să iubească finețea paginilor ei albe sau îngălbenite de timp. Cu cât vor citi mai mult, cu atât vor înțelege copiii că mare e puterea cărții, că acest minunat ospăț al gândurilor la care este invitat în timpul liber, este un prieten în compania căruia niciodată nu este sigur. Cartea – nu face zgomot, nu se supără că o ții prea mult sub ochii tăi, nici nervi nu face dacă o părăsești. Ea te face să vibrezi la ceea ce nu-ți oferă viața, îți lasă răgaz să meditezi, te urmărește cu stăruință în gând, te recheamă insistent să o iei dacă a fost bine, dacă ți-a plăcut.

Cartea e darnică pentru oricine.

(Prof. Înv. Primar Cristina DRĂGUȚ, Școala Gimnazială Malovăț)

Pourquoi parler la langue française en Roumanie?

1. Les pays francophones sont parmi les destinations préférées des touristes. Chaque année, plus de 75 millions de **touristes du monde entier** visitent des pays comme la Tunisie, le Maroc, l’Egypte, le Canada, le Québec, la Suisse, la Belgique, la France...
2. De plus en plus de touristes francophones viennent découvrir les richesses historiques, culturelles et naturelles de la Roumanie.
3. En Roumanie, les entreprises **exportent** vers nombreux pays et commercent avec eux, parmi lesquels, bien sûr, ceux de l’**Union Européenne** et de la francophonie.
4. Plus de **2000 entreprises francophones** sont installées en Roumanie et représentent un formidable bassin d’emploi.
5. Les pays du monde francophone sont parmi ceux qui **investissent le plus en Europe** ; ils sont placés parmi les premiers investisseurs étrangers en Roumanie.
6. L’Europe se situe dans le groupe de tête des **pays les plus industrialisés** et mène une politique active **d’aide au développement**.
7. L’Europe est reconnue pour ses succès dans les domaines liés aux **sciences, à l’audiovisuel et aux technologies de pointe** (le TGV, les programmes Airbus et Arianespace, les technologies de l’information, TV5, l’Union Européenne de radiodiffusion, le CERN (Centre Européen de Recherche Nucléaire).
8. En plus de l’intérêt qu’il peut présenter dans les relations entre les personnes, le français est aujourd’hui très important dans le domaine **professionnel**.
9. Les pays francophones offrent de nombreuses possibilités de formation pour les **étudiants étrangers** : dans les universités, les écoles supérieures, les programmes européens (Erasmus, Socrates, Comenius, Leonardo, Lingua...).
10. Aujourd’hui notre environnement est **plurilingue** : c’est la garantie de la permanence de la diversité linguistique, culturelle et par conséquent économique de nos pays, ainsi apprendre le français c’est être cohérent avec cette idée.
11. Dans la majorité des pays européens le français est **la seconde langue étrangère enseignée**.
12. Le français, tout comme d’autres langues, représente face à l’anglais- langue de la globalisation économique – **une alternative**, comme langue de la diversité culturelle.
13. Le français est une des langues officielles de **nombreux organismes internationaux**. (Nations Unies, Union Européenne, Conseil Européen, Unesco, OTAN, Organisation Générale du Travail, Croix Rouge, Union Postale Universelle, Comité Olympique International...)
14. Une bonne connaissance du français permet d’accéder à une grande partie de la production **cinématographique** actuelle.
15. Le français n’est pas seulement une des langues du **patrimoine** littéraire et artistique, mais il est aussi la langue de la **création contemporaine, du sport...** depuis Voltaire,

Victor Hugo, Le Corbusier. Jean Piaget, Jean-Paul Gauthier, Jean Reno, Yannick Noah, Patricia Kaas, Laetitia Casta et Zinedine Zidane.

...et on peut laisser de côté les autres bonnes raisons de connaître la langue française : à savoir que le français est parlé dans plus de 33 pays dans le monde... !

(Prof. Irina GAVRILĂ, Le Collège „Mihail Cantacuzino”, Sinaia)

Le français devient la 3e langue utilisée dans les affaires!

C'est effectivement une bonne nouvelle pour la culture française qui voit arriver la langue française en troisième position dans la liste des langues les plus parlées au monde dans le secteur économique. Une annonce officielle publiée par l'école de commerce INSEAD en 2016. Un résultat qui fait à l'évidence la joie des francophones, mais aussi du monde des affaires.

La culture française se hisse à la 3e place

Une enquête, révélée par Figaro, affirme en effet que la langue française fait désormais partie des trois premières langues les plus utilisées dans le monde dans le monde des affaires. Une enquête résultant d'une étude entreprise par le fameux Institut européen d'administration des affaires ou INSEAD. Notons qu'il s'agit d'une école privée spécialisée dans le management et qui comprend trois campus principaux à Abou Dhabi, Fontainebleau et Singapour.

Le résultat de cette étude, entreprise par Kai Chan, chercheur et économiste à l'institut, fait à l'évidence la joie des passionnés de la culture française. Mais ce bilan enchante également les jeunes maîtrisant la langue française qui pourront espérer poursuivre leurs études dans le monde des affaires.

Le français dans le monde des affaires

L'étude dévoilée par l'INSEAD met effectivement en exergue le rayonnement du français auprès des populations étrangères. Celles-ci semblent apprécier la culture française. Mais cette étude semble surtout encourageante pour le français, notamment dans le monde des affaires.

Sa place, elle la doit notamment à sa puissance économique et sa forte influence culturelle dans les pays francophones. Rappelons que le français compte actuellement près de 275 millions de locuteurs éparpillés dans le monde.

C'est la meilleure école de commerces du monde qui dévoile officiellement le classement de la langue française. Cette école excelle en matière de Maîtrise en administration des affaires (MBA). On peut donc espérer un avenir brillant pour la langue, mais aussi pour la culture française dans le monde des affaires.

Comment s'est fait le classement ?

Classer les trois premières langues du monde (l'anglais, le mandarin et le français) ne fut pas une mince affaire pour l'économiste de l'INSEAD. Près d'une vingtaine de critères ont

effectivement été pris en compte lors du classement. Cela inclut la distribution géographique de chaque langue et la force économique de celle-ci. Pour la langue française, son impact sur le plan touristique et l'influence de la culture française ont été décisifs.

Drapeaux français

Ces deux facteurs ont effectivement permis à la langue française de détrôner l'espagnol qui vient en quatrième position. Une bonne nouvelle pour les francophones. Ces derniers peuvent également espérer en une hausse très prochaine du nombre de francophiles dans le monde. Les Français peuvent remercier l'Afrique subsaharienne et près d'une trentaine de pays qui ont adopté le français comme langue officielle, selon l'OIF.

Et si, toujours selon le chercheur Kai Chan, le français peut se retrouver en 4e position en 2050, il peut néanmoins se vanter d'avoir décroché la seconde place en 2015, dans la catégorie des langues les plus enseignées au monde.

(Prof. Mirela Rusu, Colegiul Tehnic „Decebal”, Drobeta Turnu-Severin)

Je suis francophone!

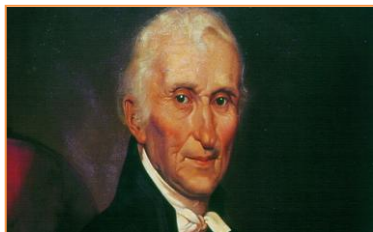
Ziua de 20 Martie este Ziua Internațională a Francofoniei. România este țară francfonă încă din anul 1993. Cu această ocazie, elevii de la Școala Gimnazială Bala au dorit să atragă atenția asupra faptului cât de mult ne-au influențat, pe noi, românii, Franța și cultura franceză. Aceasta s-a făcut într-un mod nonformal, toate activitățile fiind apreciate de participanți și spectatori. Elevii au dansat și au cântat cântece în limba franceză. Dar, sărbătorirea Zilei Internaționale a Francofoniei nu înseamnă doar aprecierea limbii și culturii franceze.

Elevii au descoperit multe despre cultura altor țări francofone atât europene, cât și din alte continente. CUM? Alegând o țară francfonă, ei au avut ca sarcină realizarea unei rețete culinare specifice țării respective, pe care apoi trebuia să o prezinte într-o expoziție gastronomică. În acest mod, elevii și profesorii au „gustat” din bucătăria unor țări francofone ca: Bulgaria, Elveția, Belgia, România, Haiti, Canada, etc. Astfel, ziua de 20 Martie 2018 va rămâne în amintirea tuturor!

(Prof. Lb. franceză Magdalena POPESCU, Școala Gimnazială Bala, jud. Mehedinți)

Sava Tekelija, un nume drag sârbilor

„Невјежство је корен и извор свакога зла и сваке погибелји.”

„Ignoranta este radacina si izvorul a tot ce este rau si a fiecărei pierzaniei.” (Sava Tekelija, citat din „Proiectul unui aradean”)

Sava Tekelija s-a născut la data de 28 august 1761, din părinții Jova și Marta. Provine dintr-o familie de nobili sârbi din Arad. A fost strănepotul lui Jovan Tekelija, comandant al regimentului de grăniceri sârbi de pe Mureș, regiment de graniță al Austro-Ungariei.

Copil fiind, iubea să deseneze și să studieze limbi străine. Pe lângă limba sârbă, vorbea fluent limbile română, maghiară și germană. Locul de joacă preferat al prietenilor lui era faimoasa cetate din Arad, în formă de stea, construită de cel mai viteaz ofițer de pe Mureș, străbunicul său, Jovan Tekelija. Atunci când se jucau de-a războiul, copiii îi propuneau micului Sava să îl reprezinte pe străbunicul său, însă el răspundea: „Nu vreau să fiu războinic. Vreau să cânt, să învăț limbi străine, să devin judecător și să fac dreptate.” Și așa a fost. A învățat să cânte la flaut, a învățat limbile latină, franceză, spaniolă, italiană și a studiat dreptul la Buda și Viena, devenind primul sârb doctor în Drept. Este un fapt excepțional că primul sârb doctor în Drept provine din Arad!

A fost fondatorul și președintele pe viață al celei mai vechi societăți culturale și științifice sârbești, „Matica Srpska”. În două rânduri, în 1812 și 1816, a călătorit în Rusia pentru a rezolva cu unchiul său, Lazăr, niște probleme legate de moștenire. Când s-a întors, în 1812, a adus cu sine o carte de cântece populare rusești, pe care a recomandat-o ca model lui Lukian Mušicki și lui Ștefan Živković, pentru ca aceștia să adune și să tipărească cântece populare sârbești.

Pe când Napoleon Bonaparte își pregătea expediția în Rusia, Sava Tekelija a călătorit în Serbia, iar pe drumul către Beograd, a trecut prin Orșova. În anul 1813, i-a trimis o scrisoare lui Napoleon, însă acesta nu a primit-o niciodată.

Sava Tekelija deținea o bibliotecă personală vastă, care conținea cărți vechi și rare în limbile sârbă, română, rusă, franceză, engleză, latină, germană și altele, printre care Biblia în limba latină, iar din 1842, adaugă și opera lui Ptolemeu, „Cosmografia”, din 1486.

A fost nobil și cel mai mare filantrop în istoria culturii din perioada nouă, simbolul marelui și înțeleptului binefăcător al poporului.

Cea mai importantă operă de binefacere a fost înființarea, în 1838, a Colegiului „Tekelijanum”, destinat studenților de etnie sârbă, care studiau la Pesta. Datorită grijii față de succesele la învățătură ale studenților, el a donat biblioteca sa aceleiași organizații. Această organizație funcționează și astăzi în Serbia, la Novi Sad, biblioteca purtând numele „Matica”.

Văzând o mulțime de oameni trăind în sărăcie, le-a donat tot ce a avut: mii de hectare de pământ, zeci de case și depozite, vii, animale, bani. A fost unul dintre cei mai bogați sârbi și a rămas în memoria poporului ca fiind cel mai mare binefăcător al neamului său. Datorită lui, printre sârbi a

Colegiul „Tekelijanum”

reînviat cultul Sfântului Sava, protectorul școlilor sârbești, ziua de 27 ianuarie devenind sărbătoare școlară.

S-a stins din viață la data de 7 octombrie 1842, în casa părintească. În Aradul zilelor noastre, strada pe care se afla casa sa îi poartă numele.

(Prof. Lidia VELIMIROVICI, Școala Gimnazială Svinița)

George Enescu's secret love

George Enescu was born in northern Moldavia in Dorohoi County on August 19, 1881. George Enescu is the eighth child of his parents, who had lost seven others before him. Being the only child, the family take care that he will receive elective education while being allowed to follow his passion. Like any other emerging artist, he is impressed and attracted by nature, which, as a mature man, he has portrayed it in compositions that still enjoy and enjoy eternal popularity all over the world.

George Enescu has repeatedly said that his first childhood memories are about music. In 1888, when his father introduced him to Prof. Eduard Caudella, who remains as the master George Enescu's, most beautiful moment of his childhood. He succeeds to impress Professor Caudella with the progress he has made, and so professor Caudella advises his parents to enroll him at a music school in Vienna. Thus, at the age of thirteen, George Enescu leaves to continue his studies in Paris, where he will be enrolled in the class of Professor Jules Massenet.

The first creation of George Enescu, the creation that opened his composer's journey is „Poema Romană” We remind that he was only fifteen years old. „Poema Romană” is a creation from his soul, from the love for his country, for the Romanians and the Romanian traditions, George Enescu, even far away, never broke up. Enescu, a loving romantic.

The great love of the composer was and has remained until the last moments of her life, Maria Cantacuzino, known as Maruca, with whom he married in 1937. Maria Cantacuzino was the heir of an aristocratic family. Although they were both from Moldavia, they met in Sinaia, in Peleș Castle, where the composer, sympathetic to the royal family, was often invited by Queen Elizabeth of Romania. Marriage to Mary and friendship with Queen Elisabeth helps the maestro to be well received in the aristocratic circles of the time. We mention, however, that Maria Cantacuzino, quite wealthy, was already married and had two children when she met George Enescu.

In the inter-war period, gossip grew up around Maria Cantacuzino, which she ignored and left idle to master George Enescu. Being forced by circumstances, after the Second World War, the composer leaves Romania, and settled in Paris. Here he deals predominantly with lectures of violin conferences on the music of the time. The most important project of the master is the opera „Oedip”. From 1906 until the evening of March 10, 1936, when the premiere took place on

the opera Garnier in Paris, Enescu felt, as he confessed in his memoirs, "a poor man pretends to be tortured once by martyrs. " In his memories, the composer also mentions that, following the sentimental disapproval he had with his wife, he had a girl with a housekeeper she had in Dorohoi's house, a simple woman of rare beauty, in love with her over composer's head. Mentions about the amorous relationship of the composer are also found in the books written by musicologist Viorel Cosma.

We also find out from the books written by Viorel Cozma that Elena Dinu, Enescu's daughter, later became a seamstress at the Bucharest National Opera. At the same time we find out that Maruca Cantacuzino, Enescu's wife, had to accept the existence of the flower child and the fact that Paris Enescu sent monthly money for the maintenance of the girl. All the composer's friends knew about the existence of the girl, something that George Enescu never hid. The husband Marie Cantacuzino dies in a car accident, she will keep the name and title of princess. Although they were together, Enescu knew about Maria's relationship with the political man Nae Ionescu, a situation for which the composer suffered and who became ill, Enescu remains in love with Maruca Cantacuzino, who due to his extravagance loses all her inheritances in Romania. Also due to Maruca's extravagance, George Enescu gets to lose everything and ends up in misery in a hotel room in Paris.

George Enescu died on the night of May 3, 1955, in Paris, being buried in the Pere Lachaise Cemetery. Maria Cantacuzino lived for thirteen more years, losing her life in Switzerland in 1968.

George Enescu Museum (Cantacuzino Palace)

(Prof. Dan-Adrian GUZU, Colegiul „Ion Kalinderu”, Școala Gimnazială Sanatorială, Bușteni, Prahova)

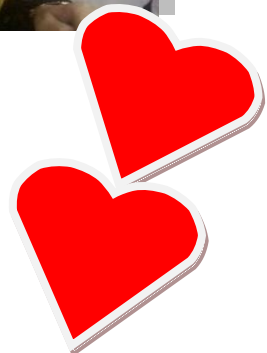
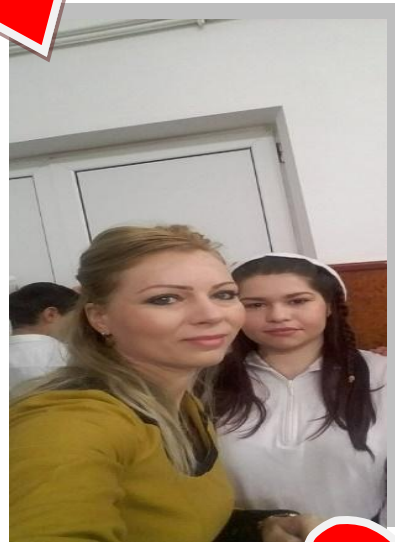
Le désir

*Au milieu de la nuit,
Je me réveille
Et ton visage doux,
Je le regarde.*

*Je te sens, je t'écoute
Dans la nuit éternelle;
Pour une seconde,
Tu es proche de moi.*

*La lumière de la lune
Sur ton visage doux,
Tes belles mains et ta voix,
Je me souviens avec plaisir de toi !*

*Je soupire profond, en silence
Et le désir me presse.
Il me presse lentement,
Lentement de ma belle mère.*

(Iordan Ștefania-Adriana, Școala Gimnazială Tintea. Jud. Băicoi, jud. Prahova, Prof. coord. Irina GAVRILĂ)

C' est l' automne!

*L'automne est ici
Dans notre pays
Avec ses cadeaux
Qui sont merveilleux.*

*Maintenant la nature
Fait son ossature
Des feuilles qui frissonnent
Sous l'impulsion
Du vent exilé.*

*Dans notre foyer
On trouve des paniers
Remplis de raisins,
De coings et de prunes.*

*Les bonnes ménagères,
Qui sont très fières,
Préparent pour l'hiver
Des légumes saumurés
Et des confitures.*

*Chaque année répète
La chanson discrète
Des feuilles qui chuchotent:
Toi, tu es partout!*

(Pîrvănescu Georgiana, Cls. a VII-a, Școala Gimnazială Malovăț, Prof. coord. Liliana PICU)

La Martenitsa

La coutume pour la Martenitsa - le 1er Mars - vient de l'ancienne Bulgarie. Aujourd'hui, la fête est connue en Bulgarie puis en Roumanie, la Grèce, la Macédoine et la Serbie. En Roumanie, la martenitsa est liée uniquement aux femmes et enfants en bas âge, les hommes peuvent porter la Martenitsa de lieu secret, par exemple dans la chaussure. En Grèce, la martenitsa s'est liée uniquement aux mains des enfants. En Bulgarie, la martenitsa est liée plus pour les jeunes animaux et les arbres.

Chaque année, avant le début de Mars, les Bulgares ont fait don de martenitsa (martenki, baynitsi) - fils entrelacés, le plus souvent rouge et blanc, mais vert, qui se produisent dans de nombreuses formes différentes - pour la santé et de bonheur. Le 1 Mars, les Bulgares placent Martenitsa aux vêtements ou aux poignets et ils souhaitent la santé et le bonheur par les mots „Heureuse grand-mère Marta”. C'est une tradition millénaire bulgare qui symbolise la fin de l'hiver et la

venue du printemps. L'origine peut être proto-outraces.

(Prof. Zaprina GLUSHKOVA, Sredno Obshtoobrazovatelno Uchilishte „Nikola Vaptsarov”, Hadzhidimovo, Bulgaria)

Masopust – Kinder- bal

Masopustní karneval je jedna z nejoblíbenějších a nejočekávanějších akcí naší komunity. U nás to probíhá tak, že děti se oblečou do oblíbené postavy z pohádek nebo jiné: červená karkulka, policajt, babička, víla, princezna, motyl, indián, čarodějnice, strašidlo také i rocková hvězda. Začínáme průvodem, pak děti představí sebe i svou postavu. Následují různé hry jako: tanec s koštětem (hepa), tanec se židlemi a další různé zábavné skupinové hry. I když dnes dospělí se moc nemaškaruj, do her a tance se zapojují. Tento rok se k nám přidaly vzácný hosté, rodina Rohálová, tedy rodina pani učitelky působící na Sv. Heleně.

Deja tradiționalul Kinder-bal, numit de localnici Balul de Fărșang, este așteptat în fiecare an cu nerăbdare. Comunitatea cehilor din Eșelnița, sub patronatul Uniunii Democrate a Slovacilor și Cehilor din România, Filiala Banat Sud, Organizația Locală Eșelnița, organizează așteptatul eveniment de cel puțin 7 ani, sub conducerea doamnei Kobau Maria, președintele organizației locale.

Anul 2018 a fost cu atât mai special cu cât printre noi a venit d-na profesoară de limba cehă Katarina Rohalova, care activează în comunitatea cehilor din Banat de cel puțin patru ani. De asemenea, s-a alăturat activității noastre și domnul profesor Vladimir Kovar, care este și lectorul de limba cehă al comunității noastre și vine în fiecare săptămână pentru a preda limba maternă.

Jocurile au fost la ele acasă! Printre dans și voie bună copiii mascați au făcut paradă, au dansat în perechi, au luat parte la „Jocul scaunelor”, „Cine e primul mumie?” sau „Mătura”.

Comunitatea cehilor din Eșelnița își păstrează tradițiile, obiceiurile și nu în ultimul rând limba maternă, fapt care nu face decât să ne bucure!

(Prof. Înv. Primar Michaela LEOREANU, Școala Gimnazială Eșelnița)
(Președinte O.L. Eșelnița, Maria KOBAN)

Les moeurs de Pâques chez nous!

Lorsque retentit le 12ème coup de minuit, annonçant la naissance d'un jour nouveau, le prêtre apparaît sur l'autel, porteur d'un cierge allumé, et entonne un cantique. Les fidèles se passent le feu en allumant leurs cierges les uns après les autres et l'église s'illumine.

Ensuite les fidèles à la fin de la cérémonie se dispersent et rentrent chez eux pour déguster le festin préparé par la maîtresse de maison, souvent ce repas est une soupe copieuse appelée **la soupe Mayeritsa** fait des abats de l'agneau pascal.

Et en dessert, on déguste le pain brioché appelé le pain tsoureki cuit avec des oeufs colorés en rouge.

- ✚ Le rituel des oeufs peut commencer
- ✚ La couleur rouge symbolisant le sang du Christ.
- ✚ On peint les oeufs le Jeudi Saint!

La coutume de l'oeuf

- ☐ Demandez à votre enfant d'offrir ses oeufs aux invités (chacun doit avoir le même nombre d'oeufs).
- ☐ Les duels se font deux par deux, le gagnant étant celui qui parvient à garder un oeuf intact. Chaque participant tente de casser l'oeuf de son adversaire en le frappant avec son propre oeuf. En *frappant* l'oeuf de son adversaire chacun prononce cette phrase
- ☐ „Christos Anesti”. Tout l'art du jeu est de jouer avec les points de résistance des oeufs.
- ☐ Le gagnant est celui qui parvient à conserver son oeuf intact. A la fin des duels, gagnants et perdants mangent ensemble les oeufs!
- ☐ Vous pourrez trouver dans les épiceries spécialisées des sachets de colorants alimentaires pour teindre vos oeufs.
- ☐ Le Vendredi saint ou le Vendredi Saint, c'est un jour très saint dans la foi orthodoxe. C'est un jour de deuil et les cloches des églises sonneront lente et régulière pendant la journée. Les gens seront à affluer vers l'église à tous les moments de la journée pour la prière. C'est un jour sans travail, (ou de cuisson). Dans la soirée, il y aura des processions autour de l'église locale.
- ☐ Le lendemain les hommes se lèveront tôt pour cuire l'agneau pascal à la broche.
- ☐ Les femmes prépareront les plats de légumes et se sera à l'occasion de festoyer et de se régaler et fêter les Pâques.

Exemples de plats qui seront servis à Pâques

La soupe Mayeritsa

- temps de cuisson 35'
- temps de cuisson et de préparation de la sauce: 10'

Ingrédients

- 1 foie d'agneau, cœur, poumons et tripes (1kg en tout)
- 900 grammes de reste de gigot
- 1 tasse d'huile d'olive
- 2 salades romaines coupées en lamelles
- 1 petite botte d'aneth coupée finement
- 1 persil plat haché
- 10 oignons frais coupés avec leurs pousses
- 1 cuillerée à soupe de feuilles de céleri finement hachées
- 1 verre de vin
- 1 tasse de riz à long grain
- 3 œufs
- 2 citrons
- poivre noir
- sel

Préparation

- Bien nettoyer les abats.
- Mettre l'huile d'olive à chauffer dans la casserole.
- Y joindre les oignons.
- Ajouter les abats, faire colorer, puis de l'eau. Faire cuire.
- Tailler en dé les restes de viande.
- Une fois les abats cuits, les retirer et les couper en tout petits morceaux.
- Remettre les abats dans la casserole.
- Joindre la salade verte et l'aneth.
- Sel et poivre
- Ajouter un verre de vin et autant d'eau.
- Baisser le thermostat et laisser cuire tout doucement 30'.
- 20' avant de servir joindre le riz préalablement lavé.
- Réserver 1 louche de bouillon pour la sauce.
- Une fois que le riz est cuit, arrêter la cuisson!
- Battre les blancs d'oeuf en neige.
- Battre les jaunes d'oeuf séparément.
- Extraire le jus des citrons.
- Joindre les jaunes d'oeufs battus aux blancs. Mélanger.
- Ajouter petit à petit le jus de citron
- Ajouter un peu de jus, très peu à la fois et mélangeant sans arrêt énergiquement quand vous aurez assez mis de jus, joindre au reste de la casserole. Servir très chaud.

Specialités de notre pays !

Horiatiki salata ou salade grecque

Ingrédients

Pour 4 personnes:

- 1 kg de tomates
- 1 concombre
- 1 poivron vert
- 1 oignon moyen
- 200 g de fromage Fêta
- 8 olives noires de Kalamata
- 4 cuillerées à soupe d'huile d'olives
- 1 filet de vinaigre
- de l'origan frais
- sel

Préparation

- Couper les tomates en petits quartiers.
- Emincer le concombre.
- Epépiner le poivron et le couper en lanières.
- Couper l'oignon en rondelles.
- Mélanger les légumes et saler légèrement (ou non, si la feta est très salée).
- Ajouter le fromage coupé en dés.
- Décorer d'olives noires de Kalamata, assaisonner avec l'huile et un filet de vinaigre.
- Saupoudrer d'origan.

Gigot d'agneau farci aux pommes de terre

Ingrédients

- ☐ • 1 gigot d'agneau de 2 kilos
- 2 gousses d'ail émincées
- le jus de 2 citrons
- 2 cuillerées à soupe d'origan séché
- sel
- poivre noir fraîchement moulu
- herbes ciselées (thym, menthe, romarin)
- citrons
- 2 kilos de grosses pommes de terre épluchées et coupées en 4
- huile d'olive
- 60 cl d'eau
- ☐ pour la farce
- 1 petit pain de mie
- 225 grammes de foie d'agneau coupé en dés
- 5 ciboules avec leurs pousses grossièrement hachées
- 3 cuillerées à soupe de persil plat finement hachées
- 3 cuillerées à soupe d'aneth finement haché
- 1 jus de citron
- 2 cuillerées à soupe de menthe fraîche ciselée
- sel
- poivre noir

Préparation

- Préchauffer le four à 200°C
- Larder le gigot de pointes d'ail
- Enduire de sel et du jus d'1/2 citron, de poivre, d'origan, et d'herbes fraîches
- Mettre dans un plat entouré de pommes de terre, d'ail, de sel, de jus de citron, d'huile d'olive, d'origan (en dernier)
- Faire cuire 2 heures en ajoutant de l'eau si besoin est durant la cuisson
- Pendant ce temps là, préparer la farce : écroûter le pain et le faire tremper dans un bol 10'
- Essorer
- Verser tous les ingrédients dans un saladier et mélanger
- Soit on farci le gigot désossé avec la farce, soit on la fait cuire à côté couvert d'une feuille d'aluminium.
- Servir avec la salade

Artichauts aux petits pois

- préparation: 30'
- cuisson: 30'

Ingrédients

- 8 artichauts moyens
- 1 kilo de petits pois (ou de fèves)
- 1 kilo de ciboules
- 1 bouquet d'aneth
- 2 jus de citron
- sel
- poivre noir

Préparation

- Nettoyer les artichauts moyens.
- Garder les cœurs débarrassés du foin, avec la base des jeunes feuilles.
- Les couper en 4 et les plonger dans un bol d'eau additionné d'un jus de citron.
- Faire revenir dans une casserole 500 grammes d'oignons nouveaux coupés en rondelles dans un peu d'huile d'olive durant environ 5 minutes.
- Ajouter 500 grammes de petits pois, les artichauts, 1 bouquet d'aneth émincé, 1 à 2 dl d'huile d'olive et un peu d'eau.
- Saler, poivrer au goût et cuire à feu moyen 20 à 30 minutes.
- Servir chaud.

Biscuits de Pâques de Ioannina (koulouria Yianiotika)

Ingrédients

- pour une quinzaine de biscuits:
 - 1 tasse de beurre
 - 1 tasse et demie de sucre
 - 3 œufs
 - 20 g de carbonate d'ammoniaque
 - 3 tasses de farine
 - eau de fleur d'oranger, sucre glace

Préparation

- Réduire le beurre en pommade et ajouter progressivement le sucre en battant jusqu'à ce que le mélange mousse.
- Battre les œufs avec le carbonate d'ammoniaque et incorporer au beurre et au sucre, puis ajouter de la farine et travailler jusqu'à ce que la pâte soit lisse.
- Façonner la pâte en rouleaux de 25 cm de longueur et d'1 cm d'épaisseur, amincir les bouts et pincer en forme de boucle.
- Faire des entailles à 2,5 cm d'intervalle sur le tour des boucles.
- Disposer sur une plaque beurrée et cuire à feu moyen pendant une vingtaine de minutes.
- Puis humecter les gâteaux de fleur d'oranger et les plonger dans le sucre glace.

(Prof. Vassiliki VAZALOUKA-2ème Collège Interculturel de Ioannina, Grecia)

Gânduri de Paști

Ca în fiecare an, aștept Paștele cu nerăbdare. Aștept Paștele cu parfum de zambile și de narcise, cu ouă roșii, cu soare. Zilele în care sufletul mi-e plin.

În satul meu, zilele de sărbătoare au o energie specială. Poate pentru că modernul Iepuraș nu și-a găsit încă locul aici, iar obiceiurile și tradițiile dăinuiesc. Îmi place să le privesc pe doamnele casei noastre - mama, bunica și sora mea - vopsind ouă și trebăluind neobosite prin bucătărie. Îmi place ca la școală să ascult povestindu-ni-se despre Învierea Domnului, căci simt că sufletul mi se luminează și aș asculta iar și iar, la nesfârșit!

An de an, în noaptea Învierii, merg la biserica din sat cu familia și prietenii mei. În jurul focului, așteptăm Învierea, apoi luăm lumină. Cu căușul palmei o apăr de vânt, ca să o pot duce în casa noastră.

Cea mai frumoasă zi este cea în care „se bat ouăle”! Acest obicei s-a păstrat din moși-strămoși. Să vă spun cum se procedează! În mijlocul satului ne adunăm a doua zi, după Înviere: băieți, bărbați tineri și bărbați mai în vârstă. Eu merg cu tata și cu bunicul meu. Fiecare are un ban de argint, cu marginile ascuțite, numit „cvancika” (se citește „țvanțika”). Am și eu un ban, moștenit de la străbunicul meu, pe care tata mi l-a încredințat, căci sunt deja mare - o „cvancika” de care sunt foarte mândru! Iubesc să îmi petrec ziua bătând ouă roșii, nimerindu-le sau nu! Este atâta veselie! Ori de câte ori „cvancika” nu pătrunde în ou, plătesc câțiva bănuți celui care m-a lăsat să țintesc. Banul de argint simbolizează cuiele care au străpuns trupul lui Iisus, iar ouăle roșii – sângele Lui. La apus, adunăm ouăle în coșuri și le ducem acasă sau le împărțim celor nevoiași.

Pentru mine, Paștele nu poate fi nicăieri mai frumos decât în satul meu sârbesc! Paștele cu parfum de zambile, cu ecoul vorbelor pe care le auzi pretutindeni: „Hristos voskrese!”, „Vaistinu voskrese!”... Paștele care mă umple de lumină și speranță!

(Ursu Mario, Cls. a VII-a, Prof. coord. Lidia VELIMIROVICI, Școala Gimnazială Svinița)

Coutumes et traditions de Noël à l'île de la Réunion

La Réunion est une alchimie unique marquée par des héritages multiples, qui forme une société cosmopolite ouverte et tolérante. Les cultures issues des origines, des langues, des religions et des coutumes de ceux qui sont venus sur l'île forment ici un « mariage » unique en matière de culture et de traditions.

Tout d'abord, les habitants ont pour habitude d'offrir aux enfants une branche de Filaos ou de Cryptomeria en guise de sapin de Noël. Ensuite, la crèche est un élément essentiel à avoir à la maison, mais il faut aussi aller voir celle de l'église la plus proche. Enfin, le repas de Réveillon est pris juste après la messe de minuit.

Sur l'île, il faut attendre la messe avant de pouvoir manger. Mais l'attente sera largement récompensée, et les gourmands adeptes des plats épicés découvriront le repas traditionnel « lontan » et les fruits de saisons. Oubliez le porto à l'apéritif, la dinde de Noël aux marrons, et les oranges! Ici, vous dégusterez évidemment un punch traditionnel agrémenté de letchi, de mangue, ou d'autres produits locaux, accompagné de bonbons piments, de samoussas, et de bouchons trempés dans du piment rouge chinois et du « sciave » (sauce chinoise). Puis en plat, vous pourrez vous régaler de cari de toute sorte (viande ou poisson), de grains (légumes secs en sauces) et de rougail accompagné de riz. Et pour finir, au dessert, vous aurez droit à de belles corbeilles de fruits généreuses et débordantes de mangues, de letchis, d'ananas, de noix de coco..., sans oublier la bûche de Noël, seule tradition qui ne change pas de celles de la France métropolitaine.

Toute la nuit de Noël est rythmée aux sons des musiques locales: séga, maloya.

Des recettes pimentées que vous pourriez concocter:

➤ **Cari de camaron (gambas)**

Ingrédients : Pour 4 personnes.

- 1,250 kg de camarons.
- 3 oignons.
- 6 petites tomates.
- 6 gousses d'ail.
- 1 branche de thym.
- 2 piments.
- 1 cuillère à café de curcuma.
- Un morceau de gingembre.
- Huile.
- Sel

Préparation

Nettoyez les camarons. Fendez la queue par le dos pour retirer le filament noir et ôtez les parties molles de la tête. Réservez.

Pilez ensemble l'ail, le gingembre, les piments, le sel.

Hachez les oignons.

Coupez les tomates en petits morceaux.

Faites roussir les oignons dans une marmite avec de l'huile.

Ajoutez le mélange pilé avec le thym.

3 minutes après rajoutez les morceaux de tomates et le curcuma.

Laissez cuire quelques minutes et ajoutez les camarons.

Mélangez et ajoutez deux verres d'eau et laissez bouillir cinq minutes.

Il faut qu'il reste un fond de sauce.

➤ **Achard de légumes**

Préparation: 60'

Cuisson: 10'

Ingrédients du achard de légumes :

- 2 grosses carottes
- 500 g de haricots verts
- 1/2 petit chou
- 1/2 chou-fleur
- 1 concombre moyen
- 2 petits oignons
- 3 gousses d'ail
- 1 gros morceau de gingembre
- sel, piment selon le goût
- 1/2 cuillère à café de curcuma
- 1 cuillère à soupe de vinaigre ou de jus de citron
- huile

Préparation

Les achards se cuisent dans une poêle, ils se conservent bien pendant quelques jours et accompagnent n'importe quel plat lorsqu'ils ne sont pas servis en entrée. Le piment y est facultatif.

1. Hacher en julienne (en longs bâtonnets) carottes, haricots verts, chou et concombre.

2. Détailler le chou-fleur en petits bouquets ou en larges lamelles fines.
3. Émincer les oignons.
4. Piler ensemble ail, sel, gingembre et piment.
5. Chauffer à la poêle une demi-cuillère à soupe d'huile et faire revenir le légume jusqu'à attendrissement.
6. Ne pas les laisser trop ramollir: ils continueront à cuire avec leur chaleur.
7. Verser les légumes dans un grand bol au fur et à mesure.
8. Chauffer une cuillère à soupe d'huile.
9. Faire dorer les oignons 1 minute.
10. Ajouter le mélange pilé en remuant constamment.
11. Ajouter le curcuma.
12. Bien mélanger, verser le tout sur les légumes.
13. Bien mélanger en y ajoutant le vinaigre, c'est prêt.
14. Verser les légumes dans un grand bol au fur et à mesure.
15. Ajouter les tomates coupées en petits morceaux
16. Couvrir et laisser cuire à petit feu pendant 15 à 20 minutes

Les choses que seuls les réunionnais font à Noël:

Un Noël à La Réunion sans letchis, n'est pas vraiment un Noël Le letchi est l'emblème de nos fêtes de fin d'année. Un vrai délice.

Le Père Noël est métissé. Ce n'est pas partout que vous pourrez voir un Père Noël de couleur basanée. La Réunion et ses diverses origines rendent cela possible.

Il est de tradition de faire péter les pétards. Les enfants apprennent à les lancer dès le plus jeune âge. Cependant la plus grande prudence est de mise.

Tandis que les métropolitains, vont accrocher leurs chaussettes sur le rebord de leur cheminée, les Réunionnais mettent leurs tongs sous le sapin. A 30° les cheminées sont quasiment inexistantes sur l'île.

Pas d'huître, pas de moule... mais des samoussas, des bonbons piments... garnissent les tables.

(Prof. Marie France Patricia CLAIN, Collège Quartier Français „Lucet Langenier”, Sainte-Suzanne – Île de la Réunion)

Vocabulaire de Noël

Relie chaque mot à son illustration

	● Chaussette ●	
	● Sapin de Noël ●	
	● Renne ●	
	● Père Noël ●	
	● Lutin ●	
	● Bonhomme de neige ●	
	● Boules ●	
	● Cadeaux ●	

Tu es

de ton travail

(COLECTIVUL DE REDACȚIE)

Le cinéma dans l'apprentissage de FLÉ

Aujourd'hui, nous vivons dans un monde qui demande à ses gens de savoir plusieurs langues et bien sûr d'avoir beaucoup de connaissances dans tous les domaines.

Les enfants et les adolescents/les jeunes du XXIe siècle, sont ceux qui à l'aide de l'Internet et des informations qu'ils y trouvent, décideront ce qu'ils veulent faire avec leur avenir.

À nos jours, l'attention des jeunes se concentre spécialement sur le médias numérique (presse quotidienne ou hebdomadaire en ligne avec des images, des sons et des textes).

La cinématographie et spécialement les adaptations cinématographiques sont des outils considérés modernes pour enseigner facilement une langue étrangère. L'adaptation d'un roman célèbre est préféré par les jeunes d'aujourd'hui et la littérature de spécialité nous dit que selon les statistiques, les apprenants retiennent plus facilement le vocabulaire d'une langue selon les images, les sons et le ton parce qu'ils entrent facilement dans la peau des personnages.

Le cinéma nous fait réfléchir sur nous mêmes, nous sollicite notre imagination, on sent plusieurs fois le bonheur de vivre ou on a le sentiment que seulement la mort nous sauve. La cinématographie est déterminée par notre propre histoire, notre passé, notre vécu, nos idées, nos sentiments.

Dans notre monde saturé de toutes sortes d'images, où règnent la vitesse et l'immédiateté, il est une respiration, une promesse de dialogue et d'échanges avec les autres cultures, élargit notre champ de vision; il a de plus en plus de sens et de place.

Un film est toujours le regard ciselé d'un artiste posé sur le monde, un geste réfléchi et construit sur une époque. Il est sa transfiguration du réel en images. C'est pour tous les âges et les goûts, pour les petits et grands et pour tous ceux qui veulent vraiment s'enrichir.

On les utilise souvent sous la forme des chansons, de la musique vidéo, des photos, et moins sous la forme des films et des émissions. Les salles de classe ont l'accès aux contenus audiovisuels, mais l'enseignement audiovisuel dépend surtout de compétences d'enseignants, en particulier lorsque les écoles ne sont pas le mieux équipées. L'utilisation des matériels audiovisuels en classe de FLE et mieux acceptée comme une idée intéressante qu'elle en est en pratique. Bien que les enseignants confirment leurs avantages à tous les niveaux de l'apprentissage, les matériels audiovisuels en classe de FLE restent encore associés à une relaxation psychologique, qui n'est pas vraiment utile.

Les enseignants confirment que les documents audiovisuels motivent davantage les apprenants à apprendre la langue française et qu'ils devraient être plus fréquemment utilisés. Autrement, les apprenants n'auront pas l'habitude de s'intéresser eux-mêmes aux contenus audiovisuels qui font partie de la culture francophone. Bien que les matériels audiovisuels puissent avoir d'autres fins dans l'enseignement du FLE (la correspondance, l'acquisition de la grammaire et du vocabulaire, l'expression créative, etc.), les enseignants les considèrent avant

tout comme les facteurs de motivation et comme les moyens de développement des compétences culturelles et auditives.

L'apprentissage de n'importe quelle langue nécessite de la part de celui qui apprend une capacité à stocker et à enregistrer le lexique de cette langue, nous parlons ici du processus de mémorisation. Ce processus n'est pas une simple opération mentale, il nécessite la concentration et l'attention. Toute chose qui nous attire, on concentre sur elle et par là on arrive à l'enregistrer facilement dans le cerveau. Le meilleur exemple ici est le support audiovisuel qui nous interpelle grâce au processus de ressemblance qu'elles assurent.

La vidéo en tant que support audiovisuel et document pédagogique permet la compréhension du vocabulaire (visualise les mots), mais aussi elle permet une bonne contextualisation du lexique (image situationnelle) en présentant la situation de communication et une vision du non-verbal (mimique, gestuelle): celui-ci apporte en lui même beaucoup d'informations qui aident l'apprenant à dégager le sens.

La vidéo, comme outil didactique, a une place particulière parce qu'elle suscite le plaisir des apprenants, ces derniers aiment tout ce qui est beau, gai, plaisant, c'est la raison pour laquelle nous disons que la motivation est devenue un facteur très important dans l'apprentissage au secondaire. Cette recherche avait pour but de montrer et d'expliquer le rôle du document vidéo dans l'enseignement / apprentissage de la langue française.

Les résultats de l'expérience sont avantageux, car ils nous ont permis de dire que le document vidéo joue un rôle important dans l'enseignement/apprentissage de la compréhension et de l'expression orales en classe du FLÉ. Car le taux de la participation était vraiment remarquable dans l'expérience. De plus, notre expérience nous a permis de constater que les apprenants appliquent mieux leurs apprentissages de la langue française et acquièrent ainsi des compétences linguistiques quand ils ont suffisamment outillés, c'est-à-dire quand ils travaillent dans un espace pédagogique basé sur l'utilisation des supports didactiques qui ont un rôle très important dans l'apprentissage de la langue étrangère en générale et dans la compréhension et l'expression orales en particulier.

Ces documents vidéo sont utiles pour renforcer un cours et aussi pour motiver les apprenants. La vidéo est donc un processus d'apprentissage de la langue française.

(Prof. Aurora-Octavia ROTARIU, Colegiul Tehnic „Dierna” Orșova)

Découvrir une chanteuse française

Présentation succincte: cette séquence vise à exploiter le contenu de la chanson de Zaz «Je veux», qui parle des jeunes, de leurs désirs et de leur mépris.

Niveau: A2- B1

Public: Adolescents

Thèmes: - L'argent et le bonheur

- L'affirmation de son identité

But: - Enrichir le vocabulaire des élèves, développer leur capacité productive;

- Éveiller l'intérêt, l'admiration et l'amour des élèves pour la langue française.

Compétence visée: Compréhension globale et détaillée d'un document authentique audio-visuel

Objectifs de la séquence :

Objectifs affectifs :- donner envie d'écouter une chanson française

- connaître les thèmes abordés dans cette chanson (Se positionner dans la société de consommation, définir et exprimer son identité)

Objectifs communicatifs : - compréhension d'un document sonore authentique, distinguer certains détails d'un clip vidéo musicale

- demander et donner des renseignements sur quelqu'un ou quelque chose

- argumenter son opinion (Comparer et interpréter 2 photos)

Objectifs linguistiques : - enrichir le vocabulaire : la vie chic, riche / révolte de la jeunesse (langue familière)

- relations logiques

- les registres de langue

Objectifs interculturels: découvrir un nouveau talent de la musique française contemporaine

Méthodes : l'explication, les questions-réponses, l'observation, le dialogue, le remue-méninge, l'exercice

Formes d'organisation: le travail individuel, groupe/frontal

Ressources: fiches de travail, images, lien vers la chanson

Matériel: un ordinateur, un vidéoprojecteur, des hauts parleurs.

Documents supports :

- Chanson de ZAZ Je veux: http://www.dailymotion.com/video/xcn628_zaz-je-veux-clip-officiel_music

- Paroles de la chanson: <http://www.paroles-chansons.fr/paroles-zaz-je-veux> => A imprimer et distribuer aux élèves.

-Image de la pochette de l'album: <http://www.philippartcom.fr/wp-content/uploads/2010/10/zazAlbum.jpg>

FICHE DE TRAVAIL

1. Regardez le clip sans le son :

a) Décrivez la chanteuse.

b) Que fait-elle? Donnez au moins 4 actions.

c) Quels instruments voyez-vous dans le clip? Entourez:

1. la batterie

2. l'harmonica

3. la trompette

4. la guitare

5. la contrebasse

6. le saxophone

7. le violon

8. l'accordéon

2. Regardez le clip avec le son:

a) Retrouvez l'ordre:

b) Complétez le refrain:

Je veux de l'....., de la, de la bonne,
 Ce n'est pas votre qui fera mon,
 Moi je veux crever la main sur le
 Allons ensemble, découvrir ma,
 Oubliez donc tous vos clichés,
 Bienvenue dans ma

Avec les paroles:

Donnez-moi une suite au Ritz, je n'en veux pas!
 Des bijoux de chez Chanel, je n'en veux pas!
 Donnez-moi une limousine, j'en ferais quoi?
 Offrez-moi du personnel, j'en ferais quoi?
 Un manoir à Neuchâtel, ce n'est pas pour moi.
 Offrez-moi la Tour Eiffel, j'en ferais quoi?

Refrain:

Je veux de l'amour, de la joie, de la bonne
 humeur,
 Ce n'est pas votre argent qui fera mon bonheur,
 Moi je veux crever la main sur le cœur

Amour
Argent
Bonheur
Cœur
Joie
Humeur
Liberté
Réalité

Allons ensemble, découvrir ma liberté,
 Oubliez donc tous vos clichés,
 Bienvenue dans ma réalité.

J'en ai marre de vos bonnes manières, c'est
 trop pour moi!

Moi je mange avec les mains et je suis
 comme ça!

Je parle fort et je suis franche, excusez-moi!
 Finie l'hypocrisie moi, je me casse de là!

J'en ai marre des langues de bois!

Regardez-moi, de toute manière

Je vous en veux pas et je suis comme ça

Je suis comme ça.

a) Reliez les mots avec leurs sens:

1. un cliché	a. mourir
2. un manoir	b. Je m'en vais/ je pars
3. une langue de bois	c. état de quelqu'un qui n'est pas contraint
4. je me casse (familier)	d. ancienne et vaste maison (semblable à un petit château).
5. liberté	e. manière de détourner la réalité par les mots (façon de parler qui permet d'éviter les questions difficiles)
6. crever (familier)	f. un préjugé, une image que l'on se fait de quelque chose
7. j'en ai marre (familier)	g. j'en ai assez/ Ça m'ennuie

b) Classer les mots suivants dans le tableau:

l'argent, l'hypocrisie, la joie, les bonnes manières, un manoir, la bonne humeur, une suite, un bijou, une limousine, Chanel, le Ritz, l'amour, la liberté, être franche, le bonheur, avoir la main sur le cœur, un cliché, avoir la langue de bois.

Luxe	Valeurs positives	Valeurs négatives

c) Retrouver dans le texte le contraire des mots suivants:

1. donnez ≠
2. la haine ≠
3. la tristesse ≠
4. la mauvaise humeur ≠
5. le malheur ≠
6. vivre ≠
7. seul ≠
8. le rêve ≠
9. se taire ≠
10. hypocrite ≠
11. je reste ≠

(Prof. Ionelia TROTEA, Colegiul Național Pedagogic „Ștefan Odobleja” – Drobeta Turnu Severin)

Importanța muzicii în învățarea unei limbi străine

Mi-e greu să cred că există persoane cărora nu le place să asculte muzică – în mașină, în drum spre școală sau serviciu sau pur și simplu pentru a se relaxa, indiferent de locul în care se află. Ascultarea muzicii reprezintă o activitate relaxantă și distractivă, dar poate reprezenta și o bună oportunitate de învățare a unor noțiuni de gramatică sau vocabular. Ne referim aici la melodiile cântate într-o limbă străină pe care, să zicem, vrem să o învățăm – engleza, în cazul nostru. Muzica, în cadrul orei de curs, creează impresia că nu învățăm într-un mod tradițional și că nu suntem la școală, ci că ne distrăm într-un cadru plăcut, care să ne încânte simțurile.

Un cântec ajută la destinderea atmosferei de la ora de curs și nu dă senzația de învățare tradițională – mai dă o stare de autenticitate orei. Arată că și profesorul este om și ascultă muzică și apreciază aceiași artiști ca elevii săi. Copiii, în general, au impresia că profesorul lor trăiește la școală, că nu intră deloc în contact cu lumea din afara ei. O melodie pe care a ales-o acest profesor și care le place și copiilor dă senzația că și profesorii sunt oameni și calcă același pământ ca și restul lumii.

Melodia care „curge” în mod natural, ritmul și repetiția încurajează învățarea: aceste elemente colaborează și fac ca învățarea să fie ceva ușor, nu o corvoadă. Elevii care au diverse probleme de învățare pot beneficia foarte mult de pe urma unui cântec care ridică o problemă de gramatică sau vocabular. Gândiți-vă cum, fără să vă dați seama, vă surprindeți fredonând o melodie fără să fi văzut vreodată versurile sale – este natural să cântați odată cu înregistrarea și este și o activitate foarte plăcută. În plus, a învăța un cântec este mult mai ușor decât a învăța o poezie, pentru că muzica ajută la ținerea de minte. Pe lângă noțiunile de gramatică și vocabular pe care elevii le pot deprinde dintr-un cântec, ei mai pot învăța și câte ceva despre diferite culturi sau obiceiuri din alte timpuri sau țări. Majoritatea cântecelor ridică diverse probleme sociale despre care se poate discuta post-ascultare.

Muzica este foarte motivantă. Este imposibil să nu se vadă niciun pic de reacție din partea elevilor! Chiar dacă nu completează activitatea scrisă, vor fi stimulați de muzică; acest lucru se va vedea prin bătaile piciorului, ale degetelor sau poate chiar și o fredonare timidă. Melodiile reprezintă o metodă plăcută și distractivă de a vă îmbogăți vocabularul și de a prinde din zbor gramatica învățată la curs, fără să simțiți că faceți acest lucru.

Câteva din melodiile pe care le-am folosit până acum sunt: Tina Turner – „The best” (pentru superlative), Natalie Imbruglia – „Torn” (pentru trecutul simplu), Shania Twain – „Kaching!” (vocabular legat de bani), Alanis Morissette – „Ironic” (question tags), Bonnie Tyler – „Holding out for a hero” și The Weather Girls – „It’s raining men” (fenomene ale naturii), Christina Aguilera – „Fighter” (comparative).

(Prof. Mariana BERINDEI, Școala Gimnazială Malovăț)

Creativitatea, un joc de copii ?

A fi creativ înseamnă a arunca o privire nouă asupra lucrurilor și a învăța să vezi viața și pe ceilalți sub diferite unghiuri.

La copii, creativitatea favorizează dezvoltarea comunicării și contribuie la evoluția modului lor de vedea lucrurile.

Creativitatea poate să se dezvolte în activități cotidiene, precum jocurile de asamblare sau de construcție (cuburi, Lego) sau animarea unor personaje (păpuși, marionete, jucării de pluș). Copilul poate să-și exprime creativitatea și atunci când el își ajută părinții la decorarea

camerei sale sau atunci când găsește o nouă modalitate de a folosi o jucărie. Creativitatea sa se poate dezvolta, de asemenea, prin activități artistice, precum desenul, modelajul, muzica, dansul sau teatrul.

Toți copiii sunt creativi, într-o mai mare sau mai mică măsură, creativitatea este, însă, ceva ce se poate dezvolta. Educatorii pot juca un rol important în viața copiilor în ceea ce privește activitățile lor cotidiene sau cele cu caracter artistic.

Avantajele creativității:

Creativitatea favorizează dezvoltarea copilului în nenumărate moduri. Iată câteva exemple:

- Creativitatea permite copilului să își exprime originalitatea prin jocuri.
- Ea poate avea efecte asupra stimei de sine atunci când el face activități cu caracter ludic sau artistic.
- Creativitatea facilitează exprimarea de emoții și de idei, ceea ce permite și celor mai timizi să se exprime.
- Ea îi învață pe copil să înțeleagă lucrurile sub diferite unghiuri și îi favorizează astfel deschiderea spre un mediu nou sau oameni noi.
- Creativitatea favorizează căutarea de idei sau de soluții originale atunci când apare un obstacol sau o problemă pe care trebuie să o înfrunte.
- Ea contribuie la dezvoltarea concentrării, a autodisciplinii și a gândirii critice.

Modalități de stimulare a creativității:

Pentru a stimula creativitatea copilului trebuie să dăm dovadă de deschidere și de înțelegere. El va putea astfel să încerce diferite jocuri ceea ce îi va dezvolta imaginația.

Educatorii pot stimula creativitatea copiilor încercând diferite modalități:

- încercând să le afle părerile, să ceară exprimarea impresiilor asupra a ceea ce au văzut sau au auzit;
- arătând interes în ceea ce privește gusturile lor, jocurile, pe scurt, activitățile cotidiene;
- incitându-i să încerce lucruri noi, să exploreze gusturi noi, activități, întâlniri, locuri noi;
- lăsându-le timp să își facă propriile descoperiri în timpul unei activități creative, fără a încerca să îi controleze sau să le judece rezultatele;
- permițându-le să își aleagă activitățile, încurajându-i să le ducă la bun sfârșit;
- punându-le la dispoziție materiale pentru a se exprima: creioane, hârtie colorată, instrumente muzicale, cutii, haine pe care ar putea să le folosească pentru a se deghiza, masca etc.;
- făcându-i să remarce sunete, culori, forme noi, astfel ei vor învăța cuvinte noi, idei noi;
- însoțindu-i la activități culturale, festivaluri, spectacole, parade, expoziții, filme etc., făcând apoi o revenire asupra activității pentru a afla ceea ce le-a plăcut mai mult sau mai puțin;
- punându-i să citească și să povestească, cerându-le să își imagineze diferite finaluri ale poveștilor sau să introducă noi personaje;
- exersând jocuri de rol, dialoguri, încurajându-i să își exprime gândurile și sentimentele în poezioare, ghicitori, mici proiecte despre lucrurile noi învățate.

Pentru a obține o mulțime de binefaceri legate de creativitate educatorul trebuie să găsească un echilibru între libertatea de expresie fără limite și o anumită structură. Copilul, prin intermediul creativității, își va exprima emoțiile, se va simți liber să își folosească imaginația sau să fie original.

O anumită disciplină, de asemenea, poate invita copilul să persevereze și să meargă până la capăt în ceea ce a început, simțind în același timp și satisfacția de a fi realizat o activitate artistică de la început până la sfârșit.

(Prof. Marcela CIOCOI - Școala Gimnazială „Th. Costescu”, Drobeta Turnu Severin)

L' École ouverte

Les périodes de vacances sont pour certains élèves des moments de revenir à l'école sous de nouvelles perspectives et d'avoir une nouvelle approche du cadre scolaire. Grâce à l'opération École ouverte des enfants et des jeunes qui ne peuvent partir en « vacances », participent à des activités variées et éducatives organisées dans des collèges et des lycées volontaires.

L'opération „École ouverte” a des effets positifs : elle améliore les relations entre les jeunes et les adultes et instaure ou consolide, dans l'établissement, un climat de confiance.

De nombreuses activités éducatives dans les domaines scolaire, culturel, sportif et de loisirs sont proposées. Elles dépendent du projet éducatif intégré au projet d'établissement.

Les semaines d'ouverture sont principalement proposées pendant les petites vacances scolaires (51%) et/ou pendant les vacances d'été (37%).

L'opération repose sur le volontariat du chef d'établissement, des membres de l'équipe éducative et de l'ensemble des intervenants impliqués dans l'opération.

(Patricia CLAIN, Collège Quartier Français „Lucet Langenier”, Sainte-Suzanne – Île de la Réunion)

Née en 1991, École ouverte est une opération pionnière pour l'accompagnement des élèves hors temps scolaire ! À la base, une idée simple : ouvrir les portes des collèges et des lycées pendant les vacances scolaires.

AVEC L'ÉCOLE OUVERTE
PRENEZ UN NOUVEL ENVOL

Sorescu și lumea din Bulzești

Articolul de față reprezintă o parte din articolul „MARIN SORESCU: ironie, parodie, umor și a fost susținut în cadrul conferinței internaționale „Noi perspective în cercetarea lingvistică și literară”, desfășurată la Craiova pe 21 aprilie 2018.

Marin Sorescu este un scriitor complex, este deopotrivă: poet, dramaturg, romancier, prozator și eseist. O constantă a întregii sale opere o reprezintă ironia, fie că ne-a obișnuit cu aceasta în trecerea sa de la o operă la alta, fie de la un gen literar la altul. Cele șase volume ale ciclului *La lilies* alcătuiesc un univers aparte, cu un limbaj savuros-ironic. Titlul acestor veritabile volume ce alcătuiesc ciclul *La lilies* a fost inspirat de numele unui cimitir, pe când Marin Sorescu era student în străinătate, preluând această idee de la poetul american Edgar Lee Masters, care scrisese un volum de poezii ce purta numele unui cimitir. Bulzeștiul, locul de desfășurare al tuturor evenimentelor evocate, poate fi interpretat ca o lume carnavalescă în care vii și morții se întâlnesc, iar trecerea lor pe drum poate fi privită ca un spectacol admirat îndelung de spectatori.

Porecele au și ele un rol foarte important, fiind măști pitorești prin intermediul cărora o persoană poate fi identificată printr-o particularitate fizică, morală sau psihică. În acest sat aproape că nu există om fără poreclă. Multitudinea de porecle ale celor vii și a celor morți se naște dintr-o impetuoasă nevoie interioară de consemnare a celor care au populat Bulzeștiul existenței soresciene. În marea lor majoritate, cei cărora poetul cronicar le ridică un monument sonor sunt adormiți în liniștea de *La lilies*, dar cei rămași, cum sunt mama sau Sorescu, nu obosesc niciodată să-i scoată la lumină din străfundurile memoriei.

Porecla amintește în același timp și de gradul de rudenie al posesorului cu alții, reușind în felul acesta să fie evocate două persoane, ci nu una singură: „Veta lui Iedu / Țața Nicolîța a lui Fănică a lui Ion Bălan / Mărin al Nicolîții a lui Fănică al lui Ion Bălan /... Ion al Mare al lui Marin Fănice”. Porecle conțin chiar și titlurile poeziilor: *Păun Umblatul*, *Ciocea*, *Zarbă și Ribla*, *Ioana lui Trașcă*, *Mitru Ceapă*, *Rița*, *Ioana*, *muma* și lista poate continua.

Păun Umblatul este un text cu totul original. După cum chiar titlul o spune, Păun este unul dintre bulzeștenii lui Sorescu, remarcat pentru peregrinările lui de la est la vest sau de la nord la sud. Se credea despre el „c-a pus mâna pe marginea lumii”. În realitate, se știa despre el că a călătorit în America și în Franța. Și ca orice om umblat, de pe meleagurile pe care le-a vizitat nu a putut să se întoarcă fără a aduce cu el un obiect cu totul aparte, nemaiîntâlnit pe meleagurile românești. Asta am fi tentați să credem, desigur, în realitate, el venise numai cu un ceas, „și când întâlnea câte o femeie torcând / Păun americanul scotea ceasul de la brâu”. Bulzeștenii lui Sorescu se arată de-a dreptul indignați de comportamentul său, fiind aspru criticat de către aceștia: „s-a dus în America să învețe să spună cât e / Ceasul. Da’ de ce n-a rămas acolo și-a venit / Aici, unde nu interesează pe nimeni cât e ceasul, / Fiindcă sunt la fel de preciși și cocoșii de pe gard!?”. Desigur, dacă ar fi fost un om strângăreț, ar fi venit și el cu tolba plină de bani de peste ocean, însă toată averea agonisită peste ocean a constat numai într-o „paporniță cu

scule”. Împreună cu Nae al lui Urzeanu și cu Florea ăl Mic: „Își făcuseră poze la Paris și le țineau / Bătute-n cuie-n pereți și le boteza popa când venea cu / Botezul, ca pe icoane”. Și dovada clară că nici în America nu sunt câinii cu covrigi în coadă, stă în faptul că Păun Umblatul „și-a luat ceasul, sculele / Și s-a întors acasă / Să se-nsoare / Și să trăiască după fusul Mitrei Baloțanca”.

Ciocea, personajul eponim al textului cu pricina, este cel care ne oferă o imagine de ansamblu a unei scene din care se poate desprinde o vorbă de duh românească, potrivit căreia „gura bate fundul”, după cum chiar autorul concluzionează. Ciocea este un bărbat muncitor, dar care are la casa lui o femeie care se opune în mod clar ideii că bărbatul și femeia trebuie să lucreze cot la cot. Într-una din zilele de vară, Ciocea se afla la secerat, însă „mujerul lui Ciocea la poartă, / pune fluturi pe-o cămașă”, după cum chiar cumnata bărbatului relatează. Întrebată dacă binevoiește să meargă să-și ajute bărbatul la muncile câmpului, aceasta răspunde hotărâtă: „Ba! Are copii. / Să-și muncească, să le dea de mâncare. / Și-ncepea să ocare: / Lovi-l-ar plezneala, / Găsi-l-ar ăl din baltă, Găsi-l-aș țapăn / Până deseară, lua-l-ar boala, / Umple-l-ar jipul!”. Și cum și răbdarea are și ea măsura ei, „Într-o luni după Paști s-a certat Ciocea cu Măria. / I-a scos lada cu țoale în curte și le-a dat foc”. Și pentru ca răzbunarea soțului să fie una memorabilă, după ce-i arde toate țoalele, merge să o cheme acasă pe fosta lui nevastă: „Hai acasă, că n-am muiere. A plecat, fir-ar a dă, hai tu”. La aflarea acestora, soția vine să-și apere teritoriul și astfel „S-au încăierat până seara”, dar în cele din urmă „a biruit dragostea de mamă” și Ciocea a rămas cu Măria.

Zarbă și Ribla sunt un cuplu care întruchipează zgârcenia umană în persoană. Chiar și relația dintre ei este una precară, după cum chiar autorul o descrie: „Căsnicia lor mergea bine, ca tusea cu junghiul, avea fiecare traista lui / Și când mergeau pe la pomeni, / Cereau fiecare în contul lui”. Și cum zgârcenia face cel mai bine casă cu lenea, nici ei nu se dezică de la această regulă, iar când este vorba să se ferească de hoți, ei pot sta liniștiți pentru că „nu știu ce să le ia, / Poate trăistile, că ei au conținut să mai muncească, / De când s-au îndesit sărindarele, păsările, pomenile de nouă zile”. Totuși, când vine vorba să fie realiști, aceștia nu se sfiesc să recunoască faptul că „Lumea e darnică, [...] ,dacă nici doi milogi ca noi / N-o putea hrăni o comună, / Atunci înseamnă c-a venit sfârșitul lumii”.

Pripeală, după cum îi spune și numele, este un sătean care se precipită tot timpul și toate treburile ce se străduiește să le ducă la bun sfârșit le face de-a talmeș-balmeș. Ca orice persoană pe care o caracterizează graba, Pripeală, merge și el la biserică de Paști. Și pentru că atmosfera din biserică nu era tocmai una propice, deoarece oamenii se îmbulzeau să ia paști, el se hotărăște să își facă singur Paști, astfel: „A pus o bucată de pâine-n pahar, / A turnat vin peste ea, / S-a nchinat frumos și a mâncat.” Și s-a întrebat retoric: „- Ce, numai popa poate face paști?”.

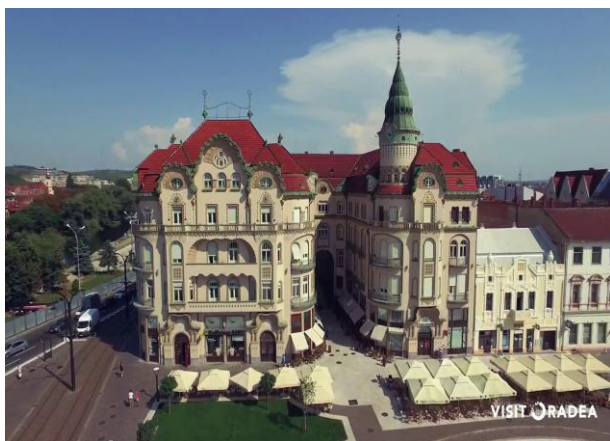
Poreclele sub care au fost cunoscuți bulzeștenii sunt singurele care supraviețuiesc morții și uitării, trimițând la originea noastră latină, unde cognomenul este de cele mai multe ori păstrat în istorie.

„La Lileci”

(Prof. Mirela MLADIN - Școala Gimnazială Malovăț)

Le Palais „L'Aigle Noir”, symbole de la ville d'Oradea

**Adresse: Piața Unirii 2-4,
Str. Independenței 1. și Str. V. Alecsandri 8**

Le patrimoine architectural est l'un des éléments les plus puissants de l'identité de la ville d'Oradea, renommée au niveau européen pour son héritage culturel.

Le palais «L'Aigle noir» a été choisi parmi les bâtiments du début du XXe siècle parce que c'est le plus imposant et le plus impressionnant édifices de style Art Nouveau de la ville. L'emplacement au centre-ville, la façon dont il marque le cadre urbain, le concept architectural (regroupant plusieurs espaces), le passage intérieur (en forme de „Y”) recouvert de verre, confèrent à l'édifice un caractère unique dans le paysage architectural de Roumanie.

Cet objet du patrimoine porte l'empreinte de la version nationale hongroise de l' Art Nouveau conçue par l'architecte hongrois Ödön Lechner. Le complexe a été conçu par les architectes hongrois Komor Marcell et Jakab Dezső, dont les œuvres se retrouvent également à Târgu Mureș, Timișoara, mais aussi en Serbie (Subotica), en Hongrie (Budapest), en Slovaquie (Bratislava). Par conséquent , le style architectural / le type de bâtiment dépassent les frontières locales, s'encadrant dans l'architecture européenne, étant comparable à tout monument célèbre de ce style de Paris, Milan, Budapest où l'on retrouve des bâtiments commerciaux avec des passages intérieurs. Le palais « L'Aigle Noir » est un monument local emblématique d'Oradea ayant permis l'insertion de la ville dans le réseau européen de coopération « Réseau Art Nouveau Network » .

Sur l'emplacement de l'actuel bâtiment sur la Place de l'Union, se trouvait l'auberge «L'Aigle» (XVIIIe siècle), étagée et prolongée au XIX-ième siècle. En 1903, la Mairie a décidé de lancer un concours de projets pour la reconstruction du bâtiment. Comme la valeur du projet gagnant était trop élevée, le terrain a été vendu. En 1906, le terrain et l'auberge « L'Arbre vert » (rue Vasile Alecsandri) ont été achetés par deux avocats juifs, Dr Kurländer Ede et Dr Adorján Emil. Ils ont financé la construction du palais « L'Aigle noir » – un bâtiment emblématique pour la ville, sur l'ancien emplacement de l'auberge « L'Aigle ». La construction commença en 1907, sous la direction de l'ingénieur constructeur Sztarill Ferenc d'Oradea, et fut achevée décembre 1908.

Conçu comme un complexe multifonctionnel, le complexe abritait un hôtel, un casino, un restaurant, un café, une brasserie, à l'étage deux grandes salles multifonctionnelles (spectacles et événements), plus tard un cinéma, une banque, des bureaux et des magasins au-rez-de-chaussée. Le bâtiment a été inspiré par la galerie Vittore Emanuele de Milan, ayant à l'intérieur une vaste galerie vitrée. Cette galerie représente le signe de la modernité - un réseau de modules

métalliques en arc brisé recouvert de verre transparent avec une structure légère afin que l'ensemble du bâtiment soit baigné par la lumière du soleil. La galerie (avec trois bras et un dôme central) donne au palais la qualité de construction qui est représentative pour le style de sécession. Cette technique décorative a été le sommet de l'époque, Oradea devenant ainsi, grâce au palais «L'Aigle Noir», une ville entièrement européenne.

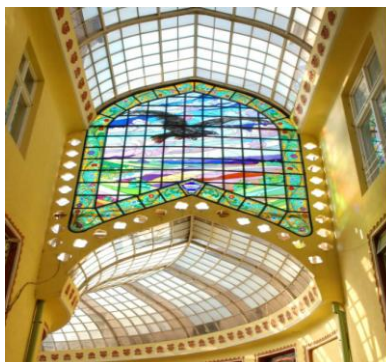
Le bâtiment dispose de quatre étages, d'un rez-de-chaussée élevé, d'une façade asymétrique côté place de l'Union et de deux corps séparés par un passage à l'entrée - un corps doté d'une tour d'horloge. La façade côté rue de l'Indépendance est plus longue et les grandes fenêtres à l'étage appartiennent à deux salles d'exposition. Les façades particulièrement spectaculaires expriment le mieux le style de sécession par l'ornementation.

La décoration est caractérisée par: des lignes courbes, des bas-reliefs en alternance avec des motifs floraux et figuratifs, des vitraux et des éléments en céramique / majolique / faïence, ferronnerie, verre. On remarque le soin apporté aux détails – le style floral et zoomorfe, les motifs décoratifs inspirés du style baroque et de l'art populaire. Sur les façades on peut voir des aigles en céramique, des têtes de coqs, des éléments floraux, des éléments en céramique colorée, des boutons, les monogrammes des propriétaires, la ruche - le symbole de la banque.

Les éléments les plus attrayants sont les deux grands vitraux représentant un aigle aux ailes déployées (l'original réalisé dans les ateliers d'Oradea «Neumann Karoly» en 1909), devenu l'emblème du palais. La tour d'horloge en casque métallique richement décorée, située à l'entrée principale est également d'un grand effet plastique. L'entrée est gardée par deux profils de coqs stylisés. Il y a aussi le motif de la queue du paon, du cœur, des motifs floraux, en particulier des tulipes, ainsi que des aigles dorés de Zsolnay aux étages supérieurs. Tous ceux-ci sont inspirés du répertoire décoratif et symbolique de l'art populaire et des éléments de la nature.

Le sentiment que l'on éprouve en entrant dans ce palais est celui d'être entré dans un monde fantastique où chaque symbole est une pièce de puzzle qui doit être décodée afin de comprendre l'histoire de ce bâtiment fascinant.

En conclusion, on peut dire que ce palais est l'un des points « zéro » de la ville par le modernisme et l'adaptation qu'il a démontrés à travers les âges. Dans le cadre de la promotion du tourisme culturel, le palais «L'Aigle Noir» joue un rôle extrêmement important, étant un modèle en ce qui concerne l'application des standards et normes européens dans la mise en valeur du patrimoine architectural. Les touristes roumains et étrangers visitent ce monument historique en le regardant avec joie, et les citoyens de la ville l'admirent, le respectent et l'étudient même aujourd'hui, cent dix ans après sa construction. Ceci est dû au fait que le palais «L'Aigle Noir» est une pièce extrêmement importante d'héritage européen, faisant également partie de l'esprit de tout habitant d'Oradea, qui nécessite de la protection et de la promotion, une raison de plus pour laquelle les élèves du Lycée Théorique „Aurel Lazăr” d'Oradea ont déroulés des activités concrètes au cadre de la campagne „Le patrimoine culturel européen entre les mains des jeunes.

LE BLASON DU PALAIS

LA TOUR D'HORLOGE

(Prof. Floare GAVRA, Liceul Teoretic „Aurel Lazăr”, Oradea)

La Basse-Normandie

Le relief

A l'ouest, au centre-ouest et au sud de la Basse-Normandie, on trouve des collines (le Bocage Normand, le Cotentin, le Perche et la Suisse Normande). Elles correspondent au grès, au schiste et au calcaire.

Au centre-est, se trouvent des plaines (la plaine de Caen, la plaine d'Argentan et la plaine d'Alençon).

Au nord et à l'est, se situent des plateaux (le Plain, le Bessin, le Pays d'Ouche, le pays d'Auge et le Lieuvin). Au centre et à l'est, le sous-sol est constitué de calcaire et d'argile.

Deux marais se situent l'un, à l'estuaire de la Dives et l'autre, à l'estuaire de la Vire.

Les principales hauteurs (Mont des Avaloirs...) correspondent au granite.

Le climat

La région de Basse Normandie appartient au climat de type océanique. Cependant, le relief modéré et la proximité de la mer permettent de distinguer plusieurs nuances de climat. L'ensemble de la région a un temps doux : l'amplitude thermique est faible. Quand on parle de la Basse-Normandie, on pense à la pluie. Elle est fréquente et régulièrement répartie sur l'année. Mais il pleut moins, en quantité, à Caen qu'à Bordeaux pourtant plus au sud!

L'économie

L'agriculture normande produit essentiellement du lait et de la viande (élevage bovins) mais des céréales dans d'excellentes conditions. Elle emploie 1 travailleur sur 5 (2 fois plus que moyenne du pays). L'agriculteur est la clef d'une vie rurale et d'un paysage entretenu. Beaucoup d'agriculteurs accueillent des touristes dans leurs fermes (gîtes).

La cammenbert: Camembert est un village de l'Orne qui a donné son nom à ce fromage moulu, rond. Deux litres de lait sont nécessaires à la fabrication du camembert. Le camembert cru est plus coûteux que le camembert pasteurisé du fait d'une fabrication plus longue.

Bibliographie:

Annales de Normandie – Revue semestrielle d'études régionales, Bibliographie normande, Caen, 1967.

(Prof. Elena CIUTĂ, Liceul Tehnologic Halînga)

La plus extraordinaire invention et la plus extraordinaire découverte

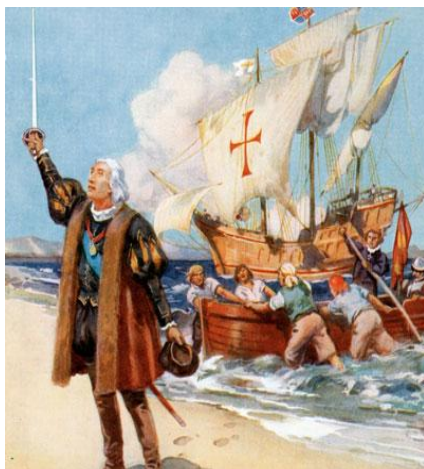

Je pense que la plus extraordinaire invention c'est l'ampoule parce que il a éclairé nos esprits. La personne qui l'a inventé est Thomas Alva Edison. Il était un grand génie.

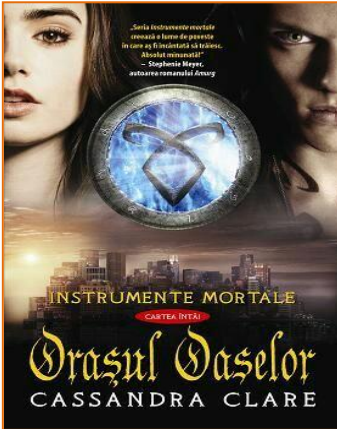
Thomas Alva Edison
(1847-1931)

Puis, je crois que la plus extraordinaire découverte est la découverte de l'Amerique. Cristofor Columb c'est l'homme qui l'a découvert. Il était un navigateur européen.

(Meca Tamara-Larisa, Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială „Th. Costescu”, Prof. coord. Marcela CIOCOI)

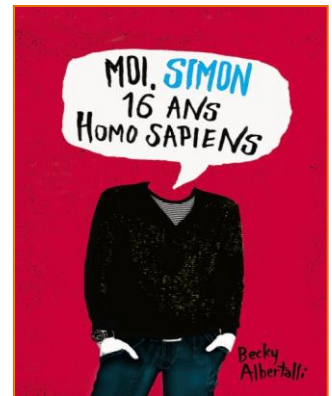
Ma passion

Ma passion est lire...
J'aime beaucoup lire!!!
Mes livres préférés sont les livres de science-fiction.
J'aime aussi lire des livres d'amour.
Mon livre préféré est „Les Instruments Mortels” de Cassandra Clare.

Le dernier livre que j'ai lu est „Moi, Simon 16 ans Homo Sapiens” de Becky Albertalli.
Mes auteurs préférés sont: Cassandra Clare, Jojo Moyes, John Green et Stephenie Meyer.

Je vous avoue que vraiment les livres sont mes meilleurs amis!!!

(Meca Tamara Larisa, Clasa a VIII-a, Școala Gimnazială „Th. Costescu”, Prof. coord. Marcela CIOCOI)

L'heure de l'humour

➤ Xavier, tu as 10 fautes dans ton examen. Et sais-tu le pire? Ce sont les mêmes fautes que ton voisin. Comment cela se fait-il?

Xavier réfléchit profondément et répond:

- Eh bien, c'est parce que nous avons le même professeur.

➤ Le professeur de chimie fait une expérience avec de l'acide.

-Maintenant, dit-il, je mets une pièce d'or dans le verre plein d'acide.

Va-t-elle se dissoudre?

- Non, monsieur, répond Toto.

- C'est bien, dit le professeur, mais pourquoi?

- Parce que si elle se dissolvait, vous n'auriez pas le courage de la mettre dans l'acide.

➤ Le professeur demande à Didier:

- Didier, voudrais-tu aller au tableau, nous montrer sur la carte géographique, où se situe l'Amérique?

Didier va, et pointe du doigt l'Amérique.

- Maintenant, que vous savez tous où se trouve l'Amérique, pourriez-vous me dire qui l'a découvert?

Toute la classe en chœur:

- C'est Didier!

➤ Un jeune homme de province va à Paris pour faire des études de médecine. Mais au lieu d'étudier, il se livre aux distractions, dépense beaucoup et fait mêmes des dettes. Alarmé, son père arrive à Paris voir son fils. Pendant que les deux visitent les beaux monuments de la capitale, ils s'arrêtent devant un édifice imposant.

- C'est quoi ce bel édifice? dit le père.

- Tu sais, papa, je travaille tellement que je ne peux pas connaître tous les monuments. Et il le demande à un agent de police.

- Ceci, dit l'agent, c'est l'École de Médecine!

➤ Le professeur demande:

- Quand une personne parle seule, qu'est-ce que c'est?
- Un monologue.
- Bien, et quand deux personnes parlent ensemble?
- Un dialogue.
- Très bien, et si elles sont quatre?
- Euh... un catalogue!

➤ La maîtresse demande à Henri:

- Sait-tu quelle est la première lettre de l'alphabet?
- Bien sûr: c'est „a”.
- Et qu'est-ce que vient après?
- Mais, toutes les autres!

➤ Dans la classe de français, le professeur dit:

- Je n'ai pas compris, tu n's pas compris, il n'a pas compris... Jacques, répète ce que ie viens de dire!

- Personne n'a compris, Monsieur!

➤ - Julien, tu n'avais pas un devoir à faire? Pourquoi n'as-tu rien composé sur le sujet donné: „Que vous inspire le chemin que vous empruntez pour aller à l'école?”

- Monsieur, repond Julien, vous savez, moi, le chemin pour aller en classe... ça ne m'inspire pas, je suis le fils du concierge de l'école!

➤ - Papa, est-que tu punirais quelqu'un pour une chose qu'il n'a pas faite?

- Certainement pas.

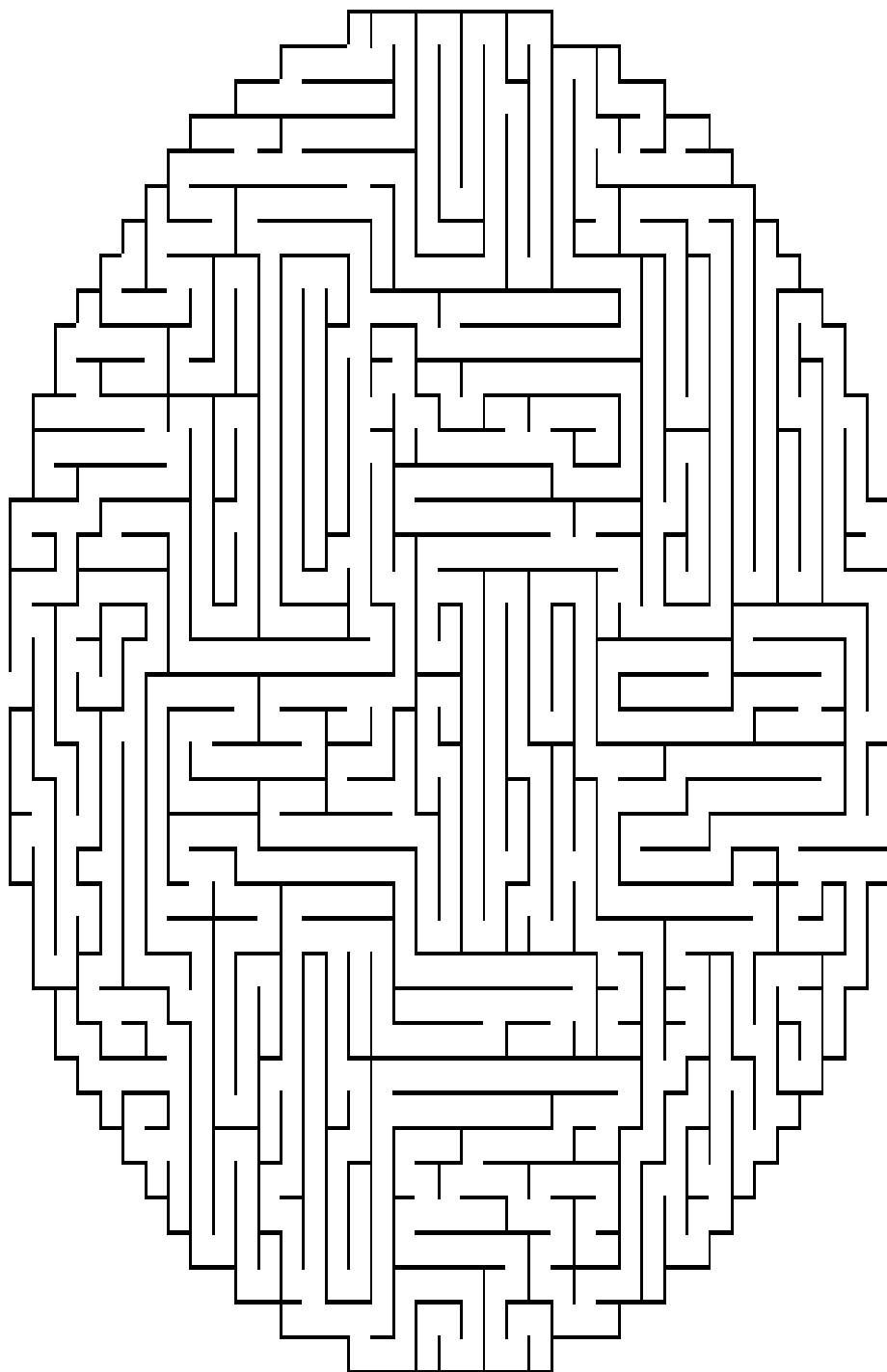
- Eh, bien, le maître m'a puni pour les devoirs que je n'ai pas faits.

(Prof. Irina GAVRILĂ , Le Collège „Mihail Cantacuzino”, Sinaia)

Jocuri pentru mici și mari!

1. Puteți să-i spuneți iepurașului cum ajunge la coșulețul cu ouă?

În pătratul de mai jos căutați cele 10 orașe!

Orașe din România

F	Z	H	E	S	C	I	P	G	P	A	C	X	N	A
A	I	S	Y	X	S	R	N	Z	E	T	L	B	D	I
Z	P	T	X	A	I	U	A	R	I	C	F	K	Q	C
C	U	V	I	U	L	J	E	I	D	Q	O	S	R	L
A	E	C	L	U	T	U	I	I	O	Z	C	N	T	F
G	B	D	P	U	B	V	D	T	T	V	S	B	M	O
V	E	M	Q	I	X	L	M	S	G	M	A	N	B	O
U	A	T	N	B	U	E	T	E	C	P	N	Q	D	F
C	A	X	W	I	A	E	L	R	E	M	I	P	A	L
C	O	Z	T	S	K	U	G	U	T	H	T	S	N	B
V	A	U	U	C	F	V	J	C	D	S	R	D	R	M
D	C	Y	W	B	U	H	G	U	Q	P	M	A	A	J
M	I	O	V	E	N	I	N	B	X	O	S	W	E	T
Y	F	S	O	J	O	A	V	F	J	O	A	U	N	V
K	N	A	Q	L	G	U	X	D	V	W	V	I	S	Y

BRASOV	BUCURESTI	BUZAU
CAMPULUNG	CRAIOVA	FOCSANI
IASI	MIOVENI	SIBIU
TULCEA		

2. Amestecați literele fiecărui cuvânt.

Copiați literele corespunzătoare numerelor și completați ultimul rând.

CALSAO	 19 18
VEEL	 13
TCIAR	 20 12
CEARINOE	 6
CORLIU	 5
SENDE	 4 15 16
TAETACMAMI	 7
NEGALZE	 1
CFRAZNEA	 8
RTSOP	 10 21 14
CIEMIH	 9
FICZAI	 17 22
BIGEOLIO	 2 23
RIGAGEOFE	 24 3
RIOSEIT	 11

 1 2 3	 4 5 6 7 8 9	 10 11 12 13 14 15 16 17	 18 5	 19 20 21 22 23 24
---	--	--	---	---

ȘCOALĂ; ELEV; CĂRȚI; CREIOANE; CULORI; DESEN; MATEMATICĂ; ENGLEZĂ; FRANCEZĂ; SPORT; CHIMIE; FIZICĂ; BIOLOGIE; GEOGRAFIE; ISTORIE

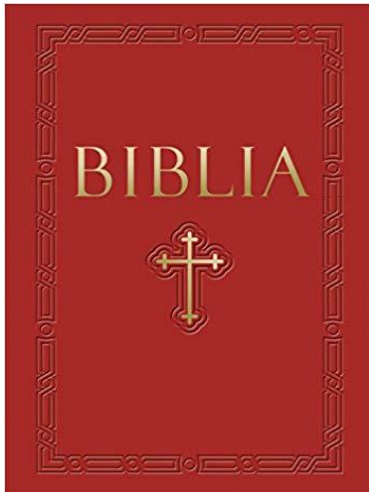
(Prof. Mariana RĂDULESCU, Școala Gimnazială „Liviu Rebreanu”, Mioveni)

(Răspuns: „Noi suntem prieteni cu școala!”)

Cum să trimiți mesaje pe telefon mobil !

Sfânta Scriptură (Biblia)

Sfânta Scriptură (Biblia) este cartea dumnezeiască, sfântă, a creștinilor. Biblia cuprinde *Vechiul Testament*, format din 39 de cărți canonice și *Noul Testament*, format din 27 de cărți canonice, având în total 66 cărți canonice. În tradiția ortodoxă la acestea se adaugă un set de cărți necanonice, dar „bune de citit”, în număr de 14.

Vechiul Testament cuprinde revelația făcută de Dumnezeu prin patriarhii vechi și prin prooroci, timp de aproximativ 1000 de ani (sec. XV - sec. V î.d.Hr.), fiind „călăuză spre Hristos” (Galateni 3,24), pregătind venirea Lui.

Vechiul Testament începe cu Pentateuhul (primele cinci cărți - Facerea, Ieșirea, Leviticul, Numeri și Deuteronomul) în care este relatată crearea lumii și a neamului omenesc și sunt evocate istoria, legile, religia, instituțiile, obiceiurile poporului evreu până la așezarea în Canaan, pământul făgăduinței. Următoarele cărți urmăresc destinul poporului evreu după acel moment, îndeosebi sub raport politic și militar, evocându-se regimul judecătorilor și apoi al monarhiei, care culminează cu regatele lui David și Solomon.

Cartea lui Iov tratează problema suferinței umane, propunând pe Iov ca model grăitor de răbdare și credință neclintită, lămurite prin crâncene încercări.

Cartea Psalmilor cuprinde psalmii lui David și ai altor autori care sunt de diverse feluri: psalmi de laudă, psalmi de cerere, psalmi istorici, psalmi didactici, psalmi de căință, psalmi mesianici etc.

Cartea Pildele lui Solomon cuprinde proverbe aparținând în principal lui Solomon care acoperă o paletă extrem de largă de situații de viață, fiind un ghid esențial de înțelepciune.

Ecclesiastul este o meditație asupra vieții dar și un îndreptar de viață înțeleaptă.

Cântarea Cântărilor este un poem de dragoste. Cărțile profetice îi au în centru pe profeți care îi muștră, îi sfătuiesc și îi încurajează pe regii vremii din Israel.

Noul Testament desăvârșește revelația făcută de Dumnezeu prin Legea lui Moise (cuprinsă în Pentateuh - primele cinci cărți ale Bibliei) și prooroci, din perioada Vechiului Testament, după cuvintele Mântuitorului: „Să nu socotiți că am venit să stric Legea sau proorocii; n-am venit să stric, ci să împlinesc” (Matei 5, 17).

Noul Testament cuprinde cele patru evanghelii, Faptele Apostolilor, cele 14 epistole ale lui Pavel și cele șapte apostole sobornicești ale lui Iacov, Petru, Ioan și Iuda, încheindu-se cu Apocalipsa lui Ioan. Evangheliile înfățișează viața și învățăturile Mântuitorului nostru Iisus Hristos.

Faptele Apostolilor evocă întemeierea primelor comunități creștine. Epistolele apostolului Pavel sunt scrisori adresate de „apostolul neamurilor” apropiatilor săi pentru sfătuirea, îmbărbătarea și îndrumarea lor în conducerea primelor comunități de credincioși.

Epistolele sobornicești sunt scrisorile trimise de Petru, Iacov și Ioan în diverse situații. Apocalipsa Sf. Ioan cuprinde descoperirea dumnezeiască pe care o are apostolul Ioan și pe care acesta o consemnează spre folosul creștinilor.

Noul Testament cuprinde revelația dumnezeiască făcută nu prin trimiși ai lui Dumnezeu, ci prin Însuși Dumnezeu Fiul (Evrei 1,1-2).

Biblia a fost scrisă în limba ebraică (Vechiul Testament) și în limba greacă (Noul Testament, în afară de Evanghelia după Matei care a fost scrisă de apostolul Matei în limba aramaică, ebraica vorbită în vremea lui Iisus, apoi tradusă tot de el în greacă). Vechiul Testament a fost tradus în limba greacă sub numele de Septuaginta, în vremea lui Ptolomeu Filadelful (sec al III-lea î.Hr.), la Alexandria, în Egipt, de către 72 de învățați. În sec al IV-lea Biblia a fost tradusă în întregime în limba latină de către Sf. Ieronim, primind apelativul de „Vulgata”. În sec al IX-lea a fost tradusă Biblia în limba slavonă. Începând din sec. al XVI-lea, după apariția protestantismului, a început să fie tradusă în toate limbile naționale.

Sfânta Scriptură este Cuvântul lui Dumnezeu și în același timp este *despre* Dumnezeu Cuvântul, Iisus Hristos. Sfânta Scriptură reprezintă descoperirea Lui Dumnezeu despre El Însuși, Cuvântul lui Dumnezeu spus în cuvintele oamenilor.

Biblia este o mărturie a descoperirii dumnezeiești, și o parte a Sfintei Tradiții care este vie și lucrătoare în Biserică. Astfel, dacă Sfânta Tradiție înseamnă viața Bisericii, Sfânta Scriptură este limba principală a acestei vieți.

La început, Apostolii au transmis Sfânta Evanghelie prin viu grai; prin aceasta, Cuvântul lui Dumnezeu s-a răspândit și a întemeiat Biserica. Ulterior, în acest context, Biblia a putut fi compusă și canonizată. În mod firesc, oamenii mai întâi predică (oral) adevărul și apoi înregistrează în scris cele auzite. Primele cuvinte ale lui Moise rostite către poporul lui Israel după Paștile evreilor au fost ca aceștia să *spună* copiilor cele întâmplate. Primul lucru pe care l-a săvârșit Sf. Maria Magdalena după ce l-a văzut pe Iisus Înviat a fost să îi *spună* îndată și Sf. Petru. Mai târziu, aceste evenimente au fost trecute în *scris* spre mărturie nestrămutată pentru următoarele generații.

Sfânta Scriptură există pentru motivul pe care Sfântul Apostol Ioan îl dă în Evanghelia sa (20, 30-31):

„Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui.”

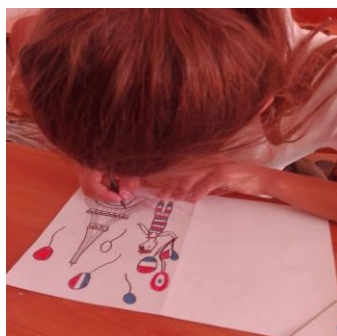
Prin urmare, Biblia a fost scrisă ca să putem crede și să fim mântuiți.

(Pr. Prof. Lucian COLIBĂȘANU, Școala Gimnazială Malovăț)

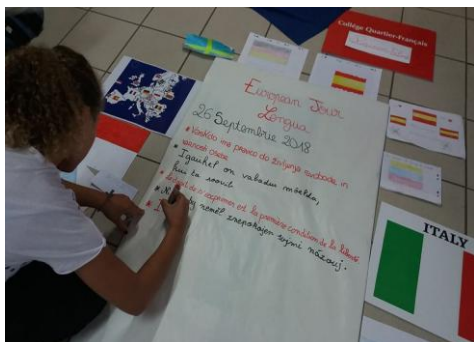
Spicuiri din activitățile noastre

Școala Gimnazială Malovăț:
Gânduri către colegii europeni!

Collège Quartier Français „Lucet Langenier”, Sainte-Suzanne – Île de la Réunion

Gânduri către colegii europeni!

Collège Quartier Français „Lucet Langenier”, Sainte-Suzanne – Île de la Réunion)

Le Centenaire de la fin de la Grande Guerre !

L’armistice de La Première Guerre Mondiale a été signée le 11 novembre 1918. Ce jour-là ils ont célébré le Centenaire de la fin de la Grande Guerre.

La signature de l’armistice le 11 novembre 1918 à Compiègne dans un wagon.

Școala Gimnazială Svinița:
Să vorbim despre francofonie!

Școala Gimnazială Bala:
Je suis francophone!

Colegiul „Ion Kalinderu”, Școala Gimnazială Sanatorială, Bușteni
Un ou frumos pentru Hristos!

CUPRINS

Unirea - visul de un secol	3
Limba noastră	4
Le Centénaire sans frontières	5
Cele 7 triburi dacice și taina limbii române	11
Primele texte în limba română	12
Desăvârșirea caracterului modern al limbii române	14
De ce iubim limba română?	16
Greșeli frecvente în limba română	16
Ești cool și dacă vorbești corect	17
Citim și povestim	18
Pourquoi parler la langue française en Roumanie?	20
Le français devient la troisième langue utilisée dans les affaires	21
Je suis francophone!	22
Sava Tekelija, un nume drag sârbilor	23
George Enescu's secret love	24
Le désir	26
C'est l'automne	27
La Martenitsa	28
Masopust - Kinder - bal	29
Les moeurs de Pâques chez nous!	30
Gânduri de Paști	34
Coutumes et traditions de Noël à l'Ile de la Réunion	35
Vocabulaire de Noël	38
Le cinéma dans l'apprentissage de FLÉ	39
Découvrir une chanteuse française	40
Importanța muzicii în învățarea unei limbi străine	43
Creativitate, un joc de copii?	44
L' école ouverte	46
Sorescu și lumea din Bulzești	47
Le Palais „L'Aigle Noir”: symbole de la ville d'Oradea	49
La Basse-Normandie	51
La plus extraordinaire invention et la plus extraordinaire découverte	52
Ma passion	53
L' heure de l'humour	53
Jocuri pentru mici și mari	55
Sfânta Scriptură (Biblia)	58
Cum să trimiți mesaje pe telefonul mobil?	60
Spicuri din activitățile noastre	61

